MAO-A GENİ

ŞULE ÖZBAY

"cogito ergo sum"
HAYAL ET
Para ile Satılmaz. Resimli Mecmua

Hayal'et
Resimli Mecmua

Kurucu-Yayın Yönetmeni-Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Hayal'et Resimli Mecmua
imece usul ile bila bedel hazırlanmaktadır.
Para ile satılmaz.

Editörden

MAO-A GENİ

Şule Özbay

Kapak Illustrasyonu: Mehmet Kaan Sevinç

Hayal'et Resimli Mecmua'nın
okurlarına hediyesidir.

Para ile satılmaz

Şule Özbay

Çocukluğumdan beri hayal kurmayı hep sevmişimdir. Gerçekte yaşamak isteyip de yaşayamadıklarımı ya da cesaret edemeyip ertelediğim şeyleri hayal dünyama taşırdım. Böylece küçük dünyamda her şey istediğim gibi olurdu. Yaşım ilerledikçe hayallerimi kağıda dökmeye başladım ve yavaş yavaş kendimi geliştirdim. Sadece mutlu olduğum için yazıyordum, amacım hiçbir zaman bir başarı olmamıştı. Taa ki bundan bir hafta önce "Hayatmın Şansı" olarak adlandırdığım e-mail'imi alana kadar.

1.Bölüm

KARGAŞA

Saat 03.26 ; gökyüzü benden bir parça gibi, simsiyah. Ya da mürekkep boşaltılmış boş bir sayfa. Oysa ne dizeler yazılırdı o boş sayfaya kokusu keskin mürekkeple. Koklamadan bile hissediyorum yağmurun kokusunu: mürekkepten daha keskin, gökyüzünden daha huzurlu. Şimşekler belki de kaygısıydı gökyüzünün, gökkuşağıysa umudu. Orada tek başına duran yıldızsa...

Aniden çalan sirenle yerimde sıçradım. Kalp atışım hızlanırken etrafa göz gezdirdim. Neler oluyordu böyle? Kırmızı ışığın göz alıcı parlaklığı endişeden sesleri duyulan yolcuları görmemi engelliyordu. Daha önceki uçuşlarımda hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Bugünü mü bulmuştu gerçekten? Yanlış alarm olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Sakinleşmeye çalışarak olacakları izlemeye karar verdim.

Bir yandan "Sayın yolcularımız, lütfen kemerlerinizi bağlayınız. Birazdan acil bir iniş gerçekleştireceğiz." anonsu yankılanırken bir yandan da endişeli sesler giderek çoğalıyordu. Söyleneni yaparak kemerimi taktım.

Sarışın, ince yüzlü bir hostesin gelişiyle bir anlığına tüm bakışlar ona yöneldi. Bir yandan sakin olmamızı söylüyor, bir yandan da kemerleri kontrol ediyordu. Benim aklımsa hala konferanstaydı. Umarım zamanında yetişebilirdim. Hayatımın şansını kaybetmek istemiyordum.

Çocukluğumdan beri hayal kurmayı hep sevmişimdir. Gerçekte yaşamak isteyip de yaşayamadıklarımı ya da cesaret edemeyip

erteledi̇ğim şeyleri hayal dünyama taşırdım. Böylece küçük dünyamda her şey istediğim gibi olurdu. Yaşım ilerledikçe hayallerimi kağıda dökmeye başladım ve yavaş yavaş kendimi geliştirdim. Sadece mutlu olduğum için yazıyordum, amacım hiçbir zaman bir başarı olmamıştı. Taa ki bundan bir hafta önce "Hayatmın Şansı" olarak adlandırdığım e-mail'imi alana kadar.

E- mail' de bir firmanın düzenlediği, ülkemizdeki genç yeteneklerin geliştirilmesi ve dünyaya tanıtılması için düzenlenen bir eğitimden bahsediliyordu. Birkaç gün sonra kendimi diğer adaylarla beraber bu uçakta buldum. Şu ana kadar her şey sorunsuz ilerledi. Şimdiyse bir kaosun içine düştüm. Zaten hayat, biz planlar yaparken başımıza gelenler değil mi?

Uçak inişe hazırlanırken gözlerimi kapadım. Yolculuklar midemi altüst ediyordu. Gözlerimi açtığımda yaptığım ilk iş dışarıya bakmak oldu. İçerisinde tek bina bulunan çok geniş bir araziye iniş yapmıştık. Binanın üzerindeki tabelayı okumamla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ankara Açık Ceza İnfaz Kurumu. Nereye düşmüştüm ben böyle?

Kapının girişinde bizi birkaç polis karşıladı. Üzerimizi aradıklarında çok gerilmiştim. Ancak tek bulabildikleri İbrahim' in meyve soymak için kullandığı çakısıydı. Buradaki çoğu kişiyi şehir kütüphanesinden az çok tanıyordum. Etrafımda tanıdık birkaç insanın olması biraz da olsa rahatlatıcıydı. İtiraf etmem gerekir ki beni İbrahim'le tanışmaya iten şey Fransızları andıran giyim tarzıydı. Saç kesiminden ayakkabılarına kadar müthiş görünüyordu. Soğuk, mavi gözlerini üzerime diktiğinde birkaç dakikadır onu süzdüğümü fark ettim. Göz temasına izin vermeyerek bakışlarımı başka bir yere yönlendirdim.

Giriş kapısına geldiğimizde yanımdaki polis, gözlerimi bağlamak için arkama geçti. İşin bu kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim. Kendimden emin olsam da korkmamak elde değildi. Babamın mesleğinden dolayı bu tür olaylara hakimdim aslında. Çalışma odasına girip dosyalarını incelemeyi çok severdim. Birkaç davaya katkımın olduğunu da unutmamak gerek tabii. Yazdığım yazılarda da bu tür konulara yer vermekten hoşlansam da daha önce böyle bir olaya karışmamıştım. Karışmış da sayılmazdım değil mi?

Arkadan gelen çığlıkla irkildim. Pelin' in çığlığı köpek havlamalarını bile bastırmıştı. Birkaç gün önce tanışmıştık ve kendisini bir türlü sevememiştim. Kendinden bahsedip böbürlenmeye bayılıyordu. Şu gerici ortamda ona sinir olmak yerine babamı aramanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Kendisi Asayiş Büro komiseriydi. Ahh! Tanrım. Ayağımı çarptım. Gözlerimi bağlayan polis beni bir türlü doğru yönlendiremiyordu. Bu yüzdendir ki, labirenti andıran koridorların her dönüşünde ayağımı çarpmak zorunda kalıyordum. Bir de iki de bir " Dikkat edin hanımefendi." diyordu. Sanki önümü görebiliyorum da!

Kan ve tuz kokan bir odadan geçtikten sonra demir bir kapının sertçe açılma sesi duyuldu. Artık ilerlemiyorduk. Bandajı açtıklarında göreceğim şeyden tedirgindim. Sabah evden hayallerimi gerçekleştirmenin umuduyla çıkmıştım. Şu ansa nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Güneş ışıkları, yaklaşık altı yedi dakikadır kapalı olan gözlerimi kamaştırırken ilk dikkatimi çeken şey bir köpek kulübesi ve yavru bir polis köpeğiydi. Ahh, Safari! Umarım babam yürüyüşe çıkartmayı unutmazdı. Daha iki aylıkken evlat edindiğimiz benim sevimli dostum, yürüyüşe çıkmadığında pek bir huysuz olurdu. Şimdiden özlemiştim onu. Etrafa biraz daha göz gezdirirken burasının ne kadar büyük olduğu tekrar gözüme çarptı. Koskocaman, etrafı tel örgüyle çevrili, toprak zeminli bir bahçeydi. Giriş yaptığımız binanın arka kısmı olmaydı burası. Birazdan konuşma yapacak gibi bir hali olan gözlüklü adam tüylerimi diken diken etmişti. Ürkütücü bir havası ve çatık kaşları, insanı göz temasından geri tutuyordu.

” Ben Komiser Erdem. Sizleri bu şekilde karşılamak istemezdik fakat bir acil durum çağrısı üzerine burada toplanmış bulunmaktayız. Birazdan söyleyeceklerimin daha hafifletilmiş bir tabiri olmadığından sizlere net olacağım. Aranızdan bir kişi ülkemize ciddi zararlar vermiş ve üç tanesi çocuk olmak üzere tam on altı cinayetten aranan kimliğini yıllarca gizlemeyi başarmış bir seri katil. Kim olduğunu şu an bilmiyoruz ancak burada olduğundan yüzde yüz eminiz. Konferansa gideceğinizi sandığınız etkinlik bu yüzden düzenlenmiş olup sizleri buraya getirdi. Diğerlerinizin hiçbir endişesi olmasın, hepiniz bizler tarafından korunacaksınız fakat aranızda bir katilin dolaştığını da unutmayınız. Bizlere yardımcı olup zorluk çıkartmazsanız en kısa sürede hayatlarınıza kaldığınız yerden devam edeceksiniz. Şimdi, ailelerinize konferansın uzayacağını bildiren bir telefon görüşmesi yapıp telefonlarınızı Mustafa Komiser'e teslim ediniz.”

Zorlukla yutkunarak etrafıma baktım. Nasıl olurdu? Buradakilerle kısa süre geçirmiş olsam da hiç birinin bu yönde bir kişiliğe sahip olacağını sanmıyordum. Ayrıca yaş ortalaması yirmi-yirmi beş olan birinin bu kadar cinayeti işlemesi inanılır gibi değildi. Ya bizle kafa buluyorlardı ya da çok ciddi bir durumun içindeydik. Hayır yani, konferansın yalan olup kendimi kandırmış olmama mı üzüleyim yoksa bir seri katille aynı ortamda bulunacak olmama mı? Ne diyorum ben! Buradan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Umarım telefon konuşmasında babama birkaç bilgi aktarabilirim. Şu anlık tek şansım bu gözüküyor

” Unutmadan, bu süreç içerisinde ben burada olmayacağım. Başınızda Bora Komiser olacak. Ona gösterdiğiniz her davranış bana yapılmış demektir, bilginize.”

Erdem Komiser sözlerini tamamlarken düşüncelerimden sıyrılıp yeni gelen komisere baktım. Bi... Bir saniye... Ne! Bora!

2.BÖLÜM:
HİÇLİĞİN ORTASINDA

Görüş açımı netleyemezken yankılar halinde ismimi duyuyordum. Fenalaşmış mıydım? Aman Tanrım! Az önce gördüğüm kişi... Hayır, hayır burada olmamalıydı. Şu an olmazdı. Toparlanalı daha üç buçuk ay olmuşken bunu kaldırabilir miydim bilmiyorum. Hani bazen olur ya, çıkmazda hissedersiniz kendinizi. Duvarlar üstünüze üstünüze gelirken nefes alamazsınız. Düşündükçe daha derinlere iner ama yolu bir türlü bulamazsınız. Tam öyle bir zamanda hiç ummadığınız anda küçücük bir ışık görürsünüz. O ışığa tutunup gün yüzüne çıkmak istersiniz. İşte o ışık, Bora'ydı benim için.

On iki yaşındaydım. Tek derdim bahçemizdeki ağaç evimi güzelleştirmekken bana hayatı öğreten kişiyi -annemi- toprağa vermiştim. Cinayet. O ana kadar sadece televizyonlarda duyduğum bir kelimeydi. Hiçbir sözlükte bu kadar acı olduğu yazmazken en dibine kadar yaşamıştım o acıyı küçücük bedenimle. O dönem babam annemin cinayetini soruştururken benimle tek konuşan kişi Bora'ydı. Beni güldürebilen tek kişi. Hani okulda montunuzu montunun yanına asmak için okula erken gittiğiniz biri olur ya, işte oydu benim için. Onunla büyümüş tüm anılarımı onunla yaşamıştım. Bir sabah kalktım ve hiçbir şekilde ona ulaşamadım. Günlerce, aylarca aradım, sordum ama ondan tek bir iz bile bulamadım. Evlerine gittiğimde taşındıklarını söylediler. Bana veda bile etmeden gitmişti.. O da bırakmıştı beni. O günden sonra kimseye güvenmemeye and içtim.. Hayatı sadece kendi başarım ve mutluluğum için yaşayacaktım. Tam bunu gerçekleştirdim derken şu an onu karşımda görmek hissizleştirdi bir an beni.

Görüşüm düzeldiğinde yavaşça kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Parlaklığından ödün vermeyen gözleri bir ton koyulaşmıştı. Sadece... Sadece sinirlendiğinde böyle olurdu. Beni yeniden görmek böyle mi hissettirmişti gerçekten? Arkasını dönüp koşar adımlarla buradan uzaklaştı. Bir anlam veremedim. Kalbime giren ağrıyı görmezden gelerek bana bakan gözlere yöneldim.

” İyi misin, istersen telefon

görüşmesi yapmak yerine kısa bir mesaj gönderebiliriz?" diyen polisin yüzüne dümdüz bir ifadeyle baktım. Fenalaşmıştım ve tek düşündükleri bu muydu gerçekten? Her neyse, bir an önce buradan kurtulmam gerekiyordu.

"Hayır, iyiyim." deyip bana uzatılan telefonu aldım ve yerden kalktım. Babamın numarasını tuşlarken ellerim titriyordu. Konuşmaya başlamadan olanlardan söz etmememi tembihlemişlerdi.

"Alo...

Evet, evet baba iyiyim...

Uçaktan biraz önce indik. Konferans uzayacakmış, süresini bilmiyorum...

Tamam, haber veririm...

Dikkat ediyorum baba. Görüşürüz, seni seviyorum." deyip telefonu kapattım. Yanımda duran polis gözlerini dikmiş buz gibi bakıyordu. Sertçe telefonu elimden alıp uzaklaştı. Nereye gideceğimi bilmediğim için sürü psikolojisiyle diğerlerini takip ettim. Binaya tekrar giriş yaptık. Sanırım gittiğimiz yer bir koğuştu. Bavulumun yanında duran yatağın üzerine oturdum.

Olanlar film şeridi gibi gözümün önünden geçiyordu. Sabahki mutluluğum, bir anlık kargaşayla buraya gelmemiz ve Bora. Sahiden neden polis olmuştu? Hep hayali avukat olmaktı. Eskiden ağaç evde oturup çözeceğimiz dosyaların, yardım edeceğimiz insanların hayallerini kurardık. Birkaç ay önce, tek bir anımızı tekrar yaşamak için her şeyi feda ederim diyordum. Şu an... Şu an hiç sanmıyorum. Hayatımın her anına tanıklık edip bir gün öylece veda bile etmeden giden biri için üzülemezdim artık. Onu bir daha düşünmemeye söz verdim ve şu an içinde olduğum durumu düşündüm. Buradan sağ salim çıkmalıydım. Etrafıma göz gezdirdiğimde katil damgası vurulabilecek tipte insan bulamıyordum açıkçası. Mert olabilir miydi acaba? Yani hafta sonları abisiyle avlanmaya gittiğini biliyordum ama bu onun katil olduğunu göstermezdi sonuçta. Ya Almira ? Fazla konuşmazdı ve bazı bağımlılıkları olduğuna yemin edebilirdim. Buraya gelmeden önce gittiğimiz iki haftalık hazırlık kursunda biriyle muhabbet edişine hiç rastlamamıştım. Psikoloji üzerine yazıyordu ve çıkışta değişik mekanlara giderdi. Bir keresinde beni davet etti fakat konuşma tarzı dövmekten beterdi. Bu kızdan pek hoşlanmıyordum doğrusu. Onu listeme ekleyebilirdim.

Deniz... Ona her bakışımda tüylerim ürperiyordu. Sert bir ifadesi, keskin yüz hatları ve siyahı andıran kopkoyu gözleri vardı. Bir yazısını okuduğumda o kadar şaşırmıştım ki, aşk konusunda yazıyordu ve tahmin edebileceğinizden de geniş bir kelime haznesi vardı. Her konuşmasında felsefe kitaplarından çıkmış birini canlandırıyordu gözümde. Evet zekiydi, kimliğini gizleyebilirdi ama vicdanı bir çocuğa zarar vermeye el verir miydi? İşte orası meçhul. Onun yanına da bir soru işareti koymuştum. Ve son olarak Burak. Fazla enerjik yapısı çizgi romanları kadar dikkat çekiciydi açıkçası. Kıvırcık saçları ona tatlı bir görünüm katıyordu. Hiç o tip biri gibi durmuyordu ama zaten beklediğimiz biri olsa şu ana kadar yakalanmış olurdu değil mi? Diğer üç kişi hakkında pek bir yorumda bulunamıyordum. Çünkü programları uymadığı için kursa bizimle aynı gün gelememişlerdi. Onları da gözlemleyip yavaşça tanırdım nasıl olsa.

O ses de neydi böyle? Sanki kocaman ağır bir şey yere düşmüştü. Gidip bakmak istesem de kapıyı kilitlediklerini bildiğimden yerimden kalkmaya hiç yeltenmemiştim. Yarın nasıl olsa öğreniriz değil mi? Gözlerim yavaşça kapanırken kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

…

Ah... Tanrım! Bir insan böyle mi uyandırılırdı? Kapıya vurulan demir sopanın sesi kulak zarımı delip geçerken yatakta oturur pozisyona geldim. Diğer kızlar da söylenerek üzerlerini değiştiriyordu. Bugün hepimizi tanımak için sorguya çekeceklerini söylediler. Sanırım nabızla çalışan bir yalan makinesine bağlı olacakmışız. Daha önce böyle bir şey görmemiştim ve pek inandırıcı gelmiyordu. Yani bizi germek için yapılan bir strateji muhtemelen.

Damla'yı da çağırdıklarına göre sırada ben vardım.

Anlatacağım uzun veya kaoslu bir hayatım yoktu. Babamla müstakil bir evde yaşayan sıradan bir kız profili çiziyordum. Annemin cinayeti büyük bir şeydi tabii ki ama çözülemeyen bir dosyaydı. Tam dokuz yıl olmuştu ve tek buldukları şey siyah bir çift eldivendi. Söylenene göre eldiven parmak izi veya herhangi bir sıvı geçirmeyen bir maddeden yapılmış. Bu yüzden herhangi bir ize rastlanamamıştı. İşini bilen biri olması onu bir gün yakalayamayacağımız anlamına gelmiyordu. Küçücük bir ize rastladığımızda hapisi boylaması için elimizden geleni yapacaktık.

"Alya Çetiner! Sıra sizin." dendiğinde yavaşça yerimden kalkarak kan ve tuz kokan o odaya ilerledim. Durumdan değil de bu kokudan gerilmiştim. Kırmızı deri koltuğa oturduğumda adını bilmediğim bir polis kollarıma kablolar bağlıyordu. Şu yalan makinası denilen şeydi sanırım bu. Palavra! Bundan mı korkacaktık yani? Biraz daha zekice davranmaları gerekirdi.

"Ben Umut. Aslında buraya sorguya girmek için gelmedim fakat Bora komiserin işi çıktığı için son kalan kişiyi yani sizi ben sorgulayacağım. Size kaba davranmak istemiyorum bu yüzden sadece dürüst olmanızı istiyorum. İşimiz kısa sürsün ki siz de öğle yemeğini kaçırmayın değil mi? Şimdi öncelikle kısaca bu yaşınıza kadar olan hayatınızdan bahsedin." diyerek sözlerini bitirdi. Ahh! Bora kimi kandırıyordu? Benimle yüz yüze gelmek istemediği bariz belliydi. Burada kızgın olması gereken kişi ben olmam gerekmez miydi? Tekrar edilen soruyla irkildim.

" Heyy, sana diyorum. Kendinden bahset." dedi.

"Babamla beraber dedemden kalan müstakil iki katlı bir evde yaşıyorum. Annemi on iki yaşımdayken kaybettim. Hala çözülememiş olan bir cinayet dosyası. Babam Asayiş Büro komiseri Taner Çetiner, tanıyor olabilirsiniz." diyerek fazla ayrıntı vermeden sözlerimi bitirdim. Umarım annemle alakalı başka soru sormazdı çünkü konusu her açıldığında eski travmalı dönemlerim geliyordu aklıma. Küçük bir çocuk için atlatması kolay bir şey değildi.

" Aa evet, ben de diyorum nereden tanıdık geliyorsun. Söyle bakalım Alya, anneni kaybettiğin dönemde herhangi bir terapi veya destek aldığın birileri oldu mu?" diye sordu. Tanrım, yine başlıyorduk! Bana bunların sorulmasından bıkmıştım.

"Evet, zorlu bir dönemdi." diyerek kısa kestim. Yüz ifademden de yanıt vermek istemediğim açıkça belliydi.

"İlaçlarını düzenli kullanıyor musun?" diye sordu. Şu an ilaç almam gerekiyordu fakat iyileştiğimi düşünüyordum. Bu yüzden uzun süredir kullanmıyordum. Sadece bazen uyurgezerlik problemi yaşıyordum o kadar. Bu da çok büyük bir şey sayılmazdı. Gereksiz bir şüphe uyandırmak istemediğimden konuyu uzatmadım.

"Evet ." diyerek sorusuna cevap verdiğim anda kablolardan küçük bir titreşim yayıldı. Ahh! Canımı yakmıştı. Tanrım! Bu alet işe yarıyor muydu gerçekten? Hadi ama, bu hiç iyi olmadı.

"Bak Alya, her yalan söylediğinde vücuduna elektrik verecek bir makinaya bağlısın. Yalan söylemek işimizi zorlaştırdığı gibi seni şüpheliler listesinin üzerine taşıyor. Babanın hatırına bu günlük seni daha fazla zorlamayacağım. Çıkabilirsin." diyerek sözlerini bitirdi. Odadan çıkarken bu olanlardan babamın haberi olmuş mudur acaba diye düşünmeden edemedim. Haberi olsaydı buraya gelmez miydi? Ya da en azından bana bir telefon edebilirdi. Adını vermem bu açıdan iyi olmuştu. Ne kadar erken bana ulaşırsa şu saçmalığın içinden o kadar çabuk kurtulabilirdim.

"Bir açık vermedin değil mi? Bunu öğrenirlerse başımız büyük belaya girer biliyorsun Aras. Bana bak, ağzından sakın bir şey kaçırayım deme."

"Sen beni aptal mı sandın? Bana tavsiyede bulunacağına kendi hareketlerine bak!"

Yemekhanede istemeden kulak misafiri olduğum konuşma kaşlarımı çatmama sebep oldu. Aras ve Arda. Sakladıkları ne olabilirdi? Bu ikizler ne kadar sessiz olsalar da kesin altından bir şey çıkacaktı. Kurs programında tanışamamıştık ama uçakta da hep bir tartışma halindeydiler. Alıp

veremedikleri her ne ise ortalığı karıştıracağa benziyordu. Aras'ın daha önceden bağımlı olduğuna dair söylemler işitmiştim. Aslını bilmiyordum ama sakladığı şey bu olabilir miydi? Yok artık! Ayrıca girişte hepimizin üstü aranmıştı.

Ranzanın üst katındaki yatağıma oturduğumda başım fena dönüyordu. Erken uyusam iyi olacaktı sanırım. Bedenimi uykuya teslim ederek göz kapaklarımı yavaşça kapattım.

…

"Alya! Hey, sana diyorum. Buraya nasıl girdin sen? Alya!" diye yankılanan seslerle birden kendime geldim. Neredeydim ben? Asıl soru Bora'nın yanında ne işim vardı?

"Sana diyorum, odamda ne işin var?" dedi buz gibi gözlerini üzerimde gezdirerek.

"Bilmiyorum. Uyurgezerlik problemim var. Ayrıca burasının senin odan olduğunu nerden bilebilirim!" dedim sertçe.

"Uyuyan birine göre sesin fazla çıkıyor senin! Düş peşime, koğuşa götüreceğim seni." dedi. Bu ne sinir böyle? Eskiden okuldaki yemeğini bilerek yemeyip okul bahçesindeki köpekleri besleyen Bora, şu an ne olmuştu da bu kadar sert ve kaba bir insana dönüşmüştü aklım almıyordu. Onu hatırladığım halinden resmen eser kalmamıştı.

"Senin sorunun ne söylesene? Hayatından bir vedayı bile çok görerek çekip giden benmişim gibi davranmayı kes artık!" dedim kendimi tutamayarak. Bir an olduğu yerde donup kaldı ve kaşları çatık, yumruklarını sıkmış bir şekilde bana doğru döndü.

"Neyden bahsediyorsun sen? Hayatımı mahvettiniz benim! Baksana bir bana! Mutlu muyum? Hayal ettiğim yerde miyim? Baban! Baban, hayatımı mahvetti benim!" diye kükredi. Ne diyordu bu aptal? Babamın onunla ne işi olurdu? Tam cevap vermek için ağzımı açmışken koridorda yankılanan bir kadın çığlığıyla ikimiz de olduğumuz yerde donakaldık.

3.BÖLÜM:
SİYAH ELDİVENLER

Bora'nın peşinden sesin geldiği yöne doğru ilerlerken sesin sahibinin Pelin olacağını düşündüm. O korkak kesin bir böcekten falan kork... Ne! Aman Tanrım! Bu da ne! İi.. İbrahim'di bu. Benim şaşkınlıktan dilim tutulmuşken Pelin'in ağlaması odayı sessizlikten kurtarıyordu. İbrahim' in elinde o meyve soyduğu çakısı vardı ve üzerinden akan damlalar yeri kırmızıya boyamıştı. Ve birkaç metre ilerde tanıdık gelen bir çift siyah eldiven duruyordu. Hayır! Hayır bu mümkün olamazdı. Annemin cinayetinde bulunan eldivenlerin aynısıydı bunlar! Ya biri ciddi bir şaka yapıyordu ya da bunu yapan aynı kişiydi. Lütfen, lütfen bu tesadüf olmasın.

Bora soğukkanlılığını koruyarak "Sanırım intihar etmiş." deyip birkaç kişi çağırmaya gitti. Hayır, bu intihar olamazdı. Sadece intihar süsü gösterilmiş bir cinayet olmalıydı. Evet, çakı İbrahim'in elinde olabilirdi ama hangi aptal katil ardından eldiven bırakırdı ki? Madem intihar süsü gösterilmek isteniyor, arkasından neden iz bırakıyordu?

Dün beni sorgulayan polis İbrahim'in nabzına bakarak "Ölmüş." dediğinde bir saniyeliğine buz kestiğimi hissettim. Tanımıyor olsam da sıkışıp kaldığımız bu hapishanede bir cinayet işlenmiş olması fikri korkutucu geliyordu. Cesedi yerden kaldırırlarken göz ucuyla Pelin'e baktım. Yerde dizlerini kendine çekmiş ağlıyordu. Ona tiksinerek bakarken ne kadar sahte olduğunu düşündüm. Yabancı olan biri içi fazla ağlamıyor muydu? Bu aptal öldürmüş olamazdı değil mi İbrahim' i? Yok artık! Bunu yapabilecek kadar zekası veya cesareti olduğunu düşünmüyordum. Ya da dışarıya yansıttığı kişilik bu değildi. Ama hangi katil olduğu gibi görünürdü ki? Ya da hangimiz dışarıya yansıttığımız kişiydik?

Pelin ilk görgü tanığı olduğu için onu hemen sorguya almışlardı. Saat gecenin üçü olduğundan benimle yarın konuşacaklarını ve dinlenmemi söylediler. Yarın bu eldiven meselesini söylemem gerekiyordu. Belki annemin dosyasından yardım almak olayları daha kolay çözüme kavuştururdu. Ben de her gece yattığımda, annemi öldürüp

dışarıda serbestçe dolaşan birinin olduğunu düşünmezdim! Kapanan gözlerime daha fazla direnmeyip uykuya daldım.

…

"Alya Çetiner, sorguya!" diye seslenen kişinin sözleriyle gözlerimi açtım. Ahh! Başım çatlıyordu resmen. Sorgu odasına ilerlerken dün uyurgezerlik yapıp Bora'nın odasına gittiğim aklıma geldi. Sahi, her gece koğuşun kapıları kilitlenirken ben nasıl gidebilmiştim oraya? Kilitlemeyi unutmuşlardı herhalde, başka nasıl çıkabilirdim zaten. Tanrım, hadi ama! Yine mi şu makine? Beni makineye bağlayan kişi Umut'tu. Tabii ki Bora sorguya gelmeyecekti! Şu bahsettiği konuyu da babamla konuşmayı beynimin bir köşesine not edip kendimi yöneltilen soruya verdim.

"Dün gece neden ayaktaydın?"

"Uyurgezerlik yaşıyorum bazen. Eskiden kullandığım ilaçların yan etkisi sanırım." diye cevap verdim.

"Odadan nasıl çıktın peki? Tüm gece koğuşlar kilitli oluyor." dediğinde verecek bir cevabım yoktu.

"İnanın, ben de bilmiyorum. Ayrıca uyurgezerlik yaşayan birine odadan nasıl çıktığını sormak sizce de biraz saçma değil mi?" dediğimde gözleri kolumdaki kablolara yöneldi. Neyse ki şu alet bir işe yaramıştı da bu sefer çarpmamıştı beni.

"Cesedi gördüğünde ne haldeydi?" diye sordu.

"Odaya girdiğimde yerde yatıyordu ve elinde kana bulanmış bir çakı vardı. Birkaç metre ötesindeyse bir çift siyah eldiven." diyerek sorusunu yanıtladım. Bu konuyu açmanın tam sırasıydı.

"Bakın, bu eldivenler sizi temin ederim ki annemin cinayetinde bulunanların aynısı. Bu yüzden bir intihar değil de cinayet olduğunu düşünüyorum. İsterseniz babamla görüşün. O dosyanın size yardımı olacağını düşünüyorum." dediğimde hiç şaşırmamış hatta gülümsemişti.

"Anlattığım şeylerin aramızda kalacağına güvenerek söylüyorum ki, bu olaydan babanızın zaten haberi var. Ayrıca bu soruşturmayı yöneten kişi kendisi. Eğer bulgu aynısı olsaydı bunu kendisi de belirtirdi." dediğinde bir anlık şok olmuştum. Ne demek soruşturmayı yöneten kişi babam? Suçsuz olduğumu bildiği halde beni buraya mı yollamıştı? Bir katille aynı yere!

"Karıştırıyor olabilir misiniz? Eğer o kişi babam olsaydı beni buraya göndermezdi! Lütfen dediklerimi ciddiye alın." dedim.

"Sizi ciddiye almayacak olsak şu an burada bu konuşmayı yapmazdık. Ayrıca garantisini veriyorum ki dediğim şeyler doğru." dediğinde bir kez daha ısrar edecektim ki yüzündeki ciddi ifade beni durdurdu.

"O zaman kendisiyle görüşmek istediğimi belirtin lütfen. Ona anlatmam gereken şeyler var." dedim.

"İletirim. Başka hatırladığınız bir detay veya söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır." cevabını verdiğimde kollarımdaki kabloları sökmeye başladı. Babam beni neden buraya göndersin ki? Sabah konferansa diye çıktığımda beni engelleyebilirdi veya onu aradığımda. Konuştuğumuzda sesi meraklıydı. Burada olduğumu bilse neden beni merak etsin ki? Görmeye gelebilirdi. Aklımda belirsizlik içeren birçok soruyu susturarak ortak kullandığımız banyoya doğru ilerledim. Umarım şu polis dediğim şeyleri babama iletirdi. Ayrıca nasıl olur da o eldivenlerden haberi olup bu olayla ilgisi olmadığını düşünürdü? Hadi ama! Bu kişi babam olamazdı.

…

Gece kapıların kilitlemeye gelen asker yanıma gelerek sessizce beni çağırdı. Arkasından ilerlerken ne olduğunu sordum. Sessiz kalıp eliyle üzerinde "Gizli" yazan odayı işaret etti. Garip bir tedirginlikle odanın kapısını açtım.

"Baba!" diyerek ona sarıldım. İstemsizce gözlerimden düşen iki damla onu ne kadar özlediğimi özetliyordu. Hayatımda ailem olduğunu hissettiğim tek kişi babamdı. Başka kimseye güvenemez ya da başkasının yanında böylesine kendim olamazdım. Hiçbir şey demediğinde karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Bu soruşturmayı senin yönettiğin doğru mu? Hayır yani, beni neden uyarmadın o sabah? Seni aradım. Bana söyleyebilirdin.

Beni neden en başından buraya gönderdin ki? Ben olmadığımı biliyorsun" dedim.

"Bak Alya, buraya sadece daha fazla bu konuyu kurcalamaman için geldim. Emin olabilirsin ki burada olman gerekiyor. Evde olman daha tehlikeli." cevabını verirken ona şaşkın bir yüz ifadesiyle baktım. Evde olmam ne demek daha tehlikeli?

"Bu ne demek şimdi? " diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bu gizli bir bilgi ve seninle paylaşamam kızım. Benim bir süre bu işle ilgilenmem gerekiyor. Uzun süre beni göremeyebilirsin." dedi sakince.

"Baba sen beni delirtmek falan mı istiyorsun? Buraya geleli daha birkaç gün oldu ve aramızdan bir kişi öldü. Ne demek ev daha tehlikeli? Sıradaki kişi ben olabilirim bunu görmüyor musun?" dediğimde bir miktar sinirlenmiştim.

"Polis arkadaşlarım güvenliğini en iyi şekilde sağlayacaklar, o konuda korkma." dedi. Nasıl bu kadar sakindi aklım almıyor. Sahi Bora, onu da sormalıydım babamı bulmuşken.

"Ayrıca Bora' nın burada ne işi var? Hayatını mahvettiğini söylüyor. Bununla bir ilgin var mı gerçekten?" diye sordum sandalyemi biraz ileriye çekerek.

"Mahvetmek mi? Nasıl polis oldu sanıyorsun? Onu bu mevkiye ben getirdim." dedi.

"O gittiğinde psikolojik destek aldım ben! Sen... Sen nasıl saklarsın bunu. Onunla görüştüğünü. Aklım almıyor! Nasıl yaparsın bunu bana, nasıl?" diyerek bir hışımla ayağa kalktım. Kollarımdan tutup beni sakinleştirmeye çalışarak başladı sözlerine.

"Alya, kızım her şey senin için. Hepsi hayatının mahvolmaması için. Sakinleş ve artık bunları sorgulamayı bırak. Senin için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Burada olmanın da bir sebebi var, Bora'nın gitmesinin de. Zamanı geldiğinde hepsini ben açıklayacağım sana." dediğinde çılgına dönmek üzereydim. Bana bir açıklama borçluydu. Babam olması hayatımı planlayacağı anlamına gelmiyordu. Yirmi bir yaşında yetişkinlik evresinde bir kızdım artık ben.

"Sana gerçekten inanamıyorum! Karşında on iki yaşındaki küçük Alya yok! Bir açıklamayı hak ediyorum! Ayrıca o eldivenler... Adım kadar eminim biliyorsun aynı olduklarını. Bunu yapanın aynı kişi olduğunu! Neden bunu söylemiyorsun onlara?" diyerek sandalyeye geri oturdum.

"Bu konuda yalan söyleyemem. Evet, eldivenler aynı. Ama şu an intihar gibi gözükmesi gerekiyor. Sadece şu anlık. Onu bulacağım Alya, sana söz veriyorum. Ama artık daha fazla sorgulama ve bu işin peşini bırak. Elimden geleni yapıyorum zaten. Şimdi gitmem gerek. Kendine dikkat et ve çok fazla düşünme bunları." diyerek kapıdan çıktı.

Fazla düşünme mi? Şaka yapıyor olmalıydı? Ortada bir katil var ve onunla aynı yerde -bir hapisanede - kalıyordum. Ve benden istenen şey bunu sorgulamamam mıydı? Burada herkes kafayı yemiş resmen! Bana bir açıklama yapılmıyor olabilirdi ama peşini bırakmayacaktım. Bunu kendim çözebilirdim. Ne demişler? Kargalar sürüyle, kartallar yalnız uçar! Yalnızlığı benden iyi bilen olmadığına göre şimdi bunu göstermenin tam sırasıydı.

4.BÖLÜM: SIR

Sır. Varlığı ya da kimi yönleri açığa vurulmak istenmeyen, gizli kalan, gizli tutulan şey. Herkes sözlükteki tanımını böyle bilse de babam sır saklamanın yalanı doğuracağını söylerdi. Ne kadar kötü olursa olsun ne yalan söyler ne de aramızda sır saklardık. Küçüklüğümden beri benden tek istediği şey buydu. Beni buna alıştırmak için kendi araştırdığı dosyaları bile benimle paylaşır, benden fikir isterdi. Ya şimdi? Benden inatla istediği şeyi kendisi yapmıyordu. Hani ne kadar kötü olursa olsun beraber üstesinden gelecektik? Hani biz bir bütündük?

Her kızın ilk aşkı babasıdır. Hiçbir sözlükte ne tanımı ne de gerekçesi yazmamasına rağmen her kız babasını kahramanı olarak görür. İster sevsin, ister kızsın; hiçbir şey onun yerini değiştiremez. Baba. Benim için çok yüce bir kelime. Babam demek güven demekti, sadakat

demekti. Şimdiyse yıllar önce söylediği bir yalanı öğrenmiştim. Küçük bir şey olsa bu kadar etkilemezdi belki ama Bora'nın bendeki yerini en iyi o biliyordu. Bir de ona ulaşmam için yardım ettiğini söylüyordu! Aklımın ucundan geçmezdi benden herhangi bir şey saklayacağı. Sebebi her ne ise onu asla yargılamazdım. " Sen benim kızımsın, benim bir parçamsın." derdi hep. Düşüncelerimizin de çok benzer olduğunu vurgulayarak. Eskiden bu sözler beni çok mutlu etse de şu an bunları hatırlamak canımı acıtmıştı.

Bir yandan bunları düşünerek bir yandan da dün gece uyurgezerlik yapmadığıma sevinerek kafeteryaya iniyordum. Ta ki hararetli bir konuşmaya kulak misafiri olana dek. Bu kişiler ikizlerden biri Aras, diğeriyse Almira'ydı.

"Aras lütfen, sadece bir doz. Buradan çıkana dek. Senden başkasına güvenemem. Başka bir yerden de bulamam. Lütfen... "

" Şşş! Sessiz ol biraz. Hem beni hem kendini yakalatacaksın. Kaç oldu bu? Üzgünüm sadece bana kadar kaldı. Ayrıca bunu biri duyarsa ne olur düşündün mü hiç? Bir daha bu konuyu açma!" diyerek kapıyı açtığında benimle karşılaştı. Şaşırmış yüz ifadesiyle bakarken yutkundu.

"Alya... Ne işin var senin burada? " diye sordu. Aras'ı da beraberimde odaya sürükleyerek kapıyı kapattım. Almira dolabın önünde kollarını bağlamış camdan dışarı bakıyordu. Beni gördüğünde panikledi ve gözlerini gizlemeye çalıştı. Aman Tanrım! Kan çanağına dönmüştü gözleri.

" Ne karıştırıyorsunuz siz burada? Aras sen... Bu şüphe uyandırdığın ikinci konuşman! Ne saklıyorsun sen ?" diyerek kaşlarımı çattım.

" Hiçbir şey. Şimdi önümden çekil, kahvaltıya geç kalıyoruz. Birazdan bize bakmaya geleceklerdir." diyerek sıyrılmaya çalıştığında geçmemesi için kolumu uzattım ve Almira'ya doğru ilerledim. Aklımda bir şey vardı tabii ki ama bunun olmamış olmasını umuyordum.

" Almira çekil." dediğimde ilk başta çekilmek istemedi fakat onu yana ittirdiğimde dayanacak gücü yoktu. Halsiz, zayıf düşmüş bedeni sağa doğru sendelerken Aras'ın olduğunu tahmin ettiğim dolabı açtım. Eşyaların altına bakmaya başlamışken Aras bir yandan beni durdurmaya çalışıyordu. Ama gördüğüm şeylere engel olamamıştı. Bir saniye... Bunu bekliyordum ama diğeri? Ne!

" Bu eldivenler senin mi?" diye öfkeyle sorarak onu ittirdim. Bir an gözlerim yuvalarından çıkacağını sanmıştım. O muydu?

" Ne ? Onlar benim değil. Bu gördüğünün yanında eldivenlere mi takıldın sadece ?" dedi.

" Uyuşturucu kullandığını tahmin ediyordum. Sadece bir kanıt olmadan seni suçlamak ya da birine bir şeyler söylemek istemedim. Ama! Bu eldivenler seninse... Seni doğduğun güne pişman ederim!" diyerek ona doğru birkaç adım attım. Koridordan duyulan ayak sesleri birinin yaklaştığını ele veriyordu. Fakat buna aldıramayacak kadar gözüm dönmüştü

" O eldivenlerle derdin ne bilmiyorum ama benim değiller! Gördüğün şeyi lütfen başkasına sö..." sözlerini bitiremeden odaya Burak girdi.

"Ne oluyor burda? " diye sorduğunda ona cevap vermeden eldivenleri elime aldım. İçinde küçük bir kağıt vardı. Bir nottu bu! "Beni asla bulamayacaksınız." yazılı bir not. Bu eldivenler Aras'ın değildi. Öyle olsaydı bu notu neden yazsın değil mi? Bilmiyorum, kafam çok karışmıştı ve öfkeme hakim olamıyordum.

"Bu ses de ne böyle!" diyen Bora' ya ve yanındaki iki polise baktım. Yanımıza yaklaştıklarında Aras yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Bunu saklayacak değildim herhalde! Ona sadece göz devirip tekrar Bora'ya döndüm.

"Dolaba bak. Kendisinin kullanması yetmiyormuş gibi bu kıza da veriyor!" diyerek yerde duvara yaslanmış kısık gözlerle olanları izleyen Almira'yı gösterdim. Bora küçük poşeti eline aldığında kükremişti resmen.

"Aras, sorgu odasına!" dedi ve hızlıca odadan çıktı. Aras onu takip ederken diğer polisler Almira'yı kollarından tutmuş revire götürüyordu. Koğuşta sadece Burak ile ikimiz kalmıştık

"İyi misin? " derken sesi endişe doluydu. Ona daha önce bu

kadar yakından bakmadığımdan tanıdık yüzünü fark etmemiştim.

"Evet. Şu anda merak edilmesi gereken kişi ben değilim. Ben... Seni bir yerden tanıyor muyum?" dedim. Öfkem biraz olsun dinmişti.

"Hadi ama! Gerçekten hatırlamıyor musun?" cevabını verirken şaşkınlığı ses tonundan okunuyordu. Konuşmak için ağzımı açtığımda kapıda dikilen Bora'yla göz göze geldim. Ne zamandan beri bizi dinliyordu?

"Sıra sende." deyip arkasını döndü sadece. Aras'la konuşmalarının bu kadar kısa sürmesi tuhaftı. Neyse, birazdan sebebini anlayacaktım nasıl olsa.

Bu kez karşımda oturanın Bora olduğunu görmek garip hissettirmişti. Kabloları bağlarken göz göze gelmemeye dikkat ettim fakat onun da baktığı yoktu zaten!

"Anlat bakalım olanları." dedi.

"Kafeteryaya inerken konuşmalarına şahit oldum ve içeri girdim. Dolabında uyuşturucu ve o eldivenleri buldum."

" Suçunu kabul etti ama eldivenlerin onun olmadığını söyledi. Senin bu eldivenlerle derdin ne? " dediğinde derin bir nefes aldım.

" Aynılar diyorum. Eminim! Annemin yanında bulunanlarla aynı. Bir kez olsun bana inan! Git bak, içinde not vardı. Kendi gözlerinle gör. " dedim. Sesim adeta yalvarır gibi çıkmıştı. Kimsenin bana inanmaması sinir bozucuydu. Bir anda yüzü ifadesi sertleşti ve ayağa kalkarak kabloları sökmeye başladı. Ne oluyordu yine ?

" Bu konuyu uzatmayalım. Birazdan herkesin dolabı aranacak zaten. Aynısından bulursak kimin olduğunu anlarız. " dedi. Sesi ifadesizdi. Beni de peşinde sürükleyerek erkekler koğuşuna ilerledi. Koridorun sonunda sedyede yatan Almira'yı görünce içim acıdı. Bunu kendine neden yapıyordu ki? Yetenekli, güzeller güzeli bir kız, bu maddeden dolayı hayatını karartmıştı. Üzülmemek elde değildi.

Erkeklerin tek tek dolaplarına bakılırken Burak pek bir rahatsız görünüyordu. Bir ara Bora'nın yanına gidip bir şeyler mırıldandı ama Bora kesin bir "Hayır" cevabı verdiğinde utana sıkıla yanımıza doğru geldi. Sıra nihayet onun dolabına gelmişti ve cidden sakladığı şeyi merak etmiştim. Ona doğru baktığımda göz temasından kaçınıyordu. Birden derin bir nefes verdi ve yere doğru baktı. Dolabın açıldığını anlayıp oraya doğru döndüm. Ne! Bu... Bu ben miyim? Burak'ın dolabında bu fotoğrafın ne işi vardı?

5.BÖLÜM:
KURŞUN MU?
MERHEM Mİ?

Burak hızlı adımlarla koğuştan çıkarken fotoğrafı elime aldım. İlk hissettiğim şey kesinlikle korkuydu. Birinin dolabında haberiniz olmadan çekilen bir fotoğrafınız varsa ilk hissetmeniz gereken şey merak değil korku olmalıydı. Fotoğrafa daha detaylı baktığımda bir bar sandalyesinde ağladığımı fark ettim. Ah... Bu Bora'nın gittiği zamanlardan kalmaydı. O hafta eve nasıl geldiğimi bile hatırlamayacak kadar sarhoştum. Güvenimi boşa çıkarmasını kaldıramamıştım. Şimdi Burak'ın yüzünün nereden tanıdık geldiği belli olmuştu. Oradaki barmendi o! Zaten fotoğrafın bar kısmından çekildiği açıkça belliydi ve arkamda kimse yoktu. Muhtemelen gece yarısıydı. Barmen olması dışında başka bir ayrıntı hatırlamaya çalıştım fakat aklıma hiçbir şey gelmedi. Onunla konuşmalıydım. Bahçede olduğunu tahmin ederek oraya doğru ilerledim.

Arka bahçedeki banklardan birine oturmuş gökyüzüne bakıyordu. Geldiğimi fark edip biraz sağa kaydı ama tek kelime etmedi. İlk önce benden bir şey duymak istiyordu sanırım. Yüzüme bile bakmıyordu.

" O geceyi hatırlıyorum. Ama barmen olman dışında seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Olanları öğrenmek istiyorum. Lütfen anlatır mısın? Çünkü bu cidden korkutucu bir durum." dediğimde bana doğru döndü. Ne? Gözleri dolmuştu.

" Özür dilerim... Seninle zaten konuşacaktım ama bunu böyle öğrenmen hiç iyi olmadı. " diyerek başladı söze. Samimiyeti yüzünden okunuyordu. Sesi hafif titreyerek o geceden bahsetti.

" Bir gece, tam her şeyi toplamış barı kapatacakken kapıdan içeri bir kız girdi.

Ağlıyordu. Sandalyeye otururken neredeyse düşecekti, sendeledi bir an. Tebessüm ettiğimde o da ağlayan gözleriyle biraz olsun gülümsemişti. Sarhoş olduğu her halinden belliydi ama hala içmek istiyordu. Canın çok yandığını, güvendiği her şeyin bittiğini anlattı. Annesinin ölümünü, gittiği okulda ona nasıl davrandıklarını... Hatta köpeğini gezdirmediği zaman ne kadar huysuz olduğunu bile." dedi. Son cümleyi söylerken hafifçe kafa sallayıp gülümsedi. Benden başkasıymış gibi bahsetmesi garip gelmişti. Anlatırken bir yere odaklanıyor ve etrafındaki hiçbir yere bakmıyordu.

" Tam aynı saatte tam on yedi gün arka arkaya gelip gitti. Hep sarhoş geliyor, taksiyi bile bana çağırtıyordu. Her gece aynı şeyden bahsederdi, aynı kişiden. Onu ne kadar sevdiğinden. Bense... Bense sadece dinlerdim. Bir akşam çok fazla yağmur yağıyordu. O güzel kız, taksi beklerken şemsiyesini kapatıp birden yağmurun altında, etrafında dönerek şarkı söylemeye başladı. Durdurmaya çalıştım, "Hasta olacaksın." dedim ama dinletemedim. Yağmurun altında ıslanırken o kadar mutluydu ki! Sırılsıklam olmuş saçlarıyla, üzeri çamur lekeleri kaplı kıyafetleriyle muhteşem görünüyordu. Sabaha kadar onu izleyebilirdim doğrusu. " dediğinde istemsizce gülümsedim. O kadar güzel anlatıyordu ki sanki yağmuru hissetmiştim.

" Sanırım tam o an, tam o an anladım. Ona bakarak tüm ömrümü geçirebilirdim. Sabaha kadar dertlerini dinleyebilir, ağlarken ona sarılabilir, her akşam onu taksiye bindirip yarın tekrar gelecek mi diye heyecanla bekleyebilirdim... " derken gözünden tek bir damla düştü.

" O fotoğraf... O fotoğrafı son geldiği akşam çekmiştim. Son kez geldiğini bilseydim eğer fotoğrafını çekmek yerine onunla sohbet etmeyi tercih ederdim. O günden sonra hiç gelmedi. Gece yarısı saatlerce tek bir sokak lambasının aydınlattığı barın önündeki kaldırımda onu beklerdim. Ta ki yazarlık yarışmasını görene kadar. Yazmayı ne kadar çok sevdiğini anlatmıştı. Bu yüzden yarışmaya katılacağından adım kadar emindim. Önceden yazdığım çizgi romanları ve ona armağan ettiğim şiirleri derleyip topladım ve ayrı ayrı kitap haline getirdim. İşte o kız... Sendin, Alya." dedi bana dönerek. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Birkaç saniye cümlelerimi toparlamaya çalıştım. Fotoğrafı gördüğümde aklıma birçok senaryo gelmişti fakat bu çok başkaydı. Geçirdiğim zor dönemlerde beni dinleyen ve anladığım kadarıyla bana değer veren birisiydi. Bunu hiç beklemiyordum.

" Bunları anlattığında geçirdiğimiz zamanları hatırlamama cidden üzüldüm. Ama o an yaşadığım şeylere değil hissettiğim acıya odaklanmıştım. Fotoğraf için sana kızmadım. Aksine sana beni dinlediğin için teşekkür ederim. O dönem yanımda olduğun için. Ayrıca şiirlerinden bir kaçını da okumuştum. Çok etkileyiciler doğrusu." derken gülümsedim. Bu hikaye hem beni şaşırtmıştı hem de mutlu etmişti. Ön yargılı olduğum için kendime kızmalıydım. Benim için buraya kadar gelmişti.

" Bir tanesini o kitaba eklememiştim. Bir gün bir yerde karşılaşırsak eğer sana onu okuyacaktım. Tabii bir hapishanede karşılaşmayı beklemiyordum." dedi gülerek. Güzel bir enerjisi vardı. Gözündeki yaşı silerek birkaç cümle mırıldandı.

"Sonbaharın ilk yağmurundan sonraki toprak kokusu kadar huzur vericiydi seni izlemek.

Yağmur dinince camda kalan buğuya resim çizen bir çocuğun mutluluğunu andırırdı gülüşün...

Ee...Devamını da benim daha cesaretli olduğum bir gün ve daha güzel bir ortamda dinlersin." diyerek göz kırptı. İtiraf etmem gerekir ki etkilenmiştim. Bunların benim için yazılmış olması çok güzel hissettiriyordu.

" Bu çok güzeldi." dedim yüzümdeki küçük tebessümle. Kocaman, sımsıcak gülüşü yorumumu beğendiğini açıkça belli ediyordu. " Ben... Gitsem iyi olur. Daha sonra tekrar konuşabilir miyiz?" diye sordu. Utanmış mıydı?.

" Tabii ki." dedim. Yavaş adımlarını izlerken fark etmeden gülümsüyordum.

…

"Heyy, önüne baksana!" diyen Meriç'e döndüm. Cevabımı

beklemeden çekip gitmişti. Ekibe en son katılan kişi Meriç'ti. Çünkü kursa hiç gelmemiş hatta uçağa bile son anda yetişmişti. Aldattığı kızların çektiği acıları yazmaktan hoşlanıyordu. Neden onu seçtiklerini hala anlamış değildim. Tek bir yazısını okumam ondan tiksinmeme yetmişti açıkçası. Her gördüğümde üstüne atlayasım geliyordu!

"Alya, benimle gel." diyen Bora'ya döndüm. Asansörün yanında durmuş, bana bakıyordu.

"Neden?" diye sordum. Benle konuşmaktan bile kaçarken şimdi onunla gitmemi istiyordu.

"Göstermem gereken bir şey var. İnat etme de gel işte! " dedi. Keyfi pek yerinde gözüküyordu.

" Nereye gidiyoruz?" diye sordum meraklı ses tonumla.

" Az kaldı, gidince görürsün." dediğinde asansör altıncı kattaydı. Çatı katına çıkıyorduk. Asansör kapıları açıldığında tam karşıda siyah kapılı bir oda vardı. Üzerindeki tabeladan Bora'nın çalışma odası olduğunu anlamıştım. Odaya benden sonra girip kapıyı kilitledi. Odadan içeriye girdiğimde yavaşça odayı inceledim. Tanrım! Bu oda... Bu odada eski anılarımızın hepsi vardı! İkimizin fotoğrafından oluşan bir duvar, sol köşedeki sehpanın üzerinde küçükken oynadığımız birkaç oyuncak ,kitaplıkta ona okuduğum kitaplar... Ahh! Dikiş kursuna başladığımda ona diktiğim ilk tişört! O bile buradaydı. Burası inanılmazdı. Ona döndüğümde yüzündeki gülümsemeyle konuşmaya başladı.

" Alya, bu akşam , sadece bir akşamlığına her şeyi bir kenara bıraksak. Geceleri uyuyamadığımda bana bu kitabı okurdun hatırlıyor musun?" diyerek "Aşk ve Gurur" u gösterdi. Gözlerim dolmuştu. Kaldığımız yeri bile işaretlemiş!

" Seni görmediğim süre boyunca bu kitabı hiç okumadım. Hiç ilaç kullanmadan uykuya dalamadım. Buna çok ihtiyacım var, bana kitap okur musun?" dediğinde elimi tutmuştu. Bora küçükken her akşam uyumadan ailesinin tartıştığına şahit olurdu. Bu yüzden geceleri hiç sevmez, uyuyamazdı. Telefonla beni arar ve ben ona kitap okurken uykuya dalardı. Şu an ona baktığımda, o küçük Bora'yı görüyordum. Ne olmuştu birden böyle? Bana davranışları bu kadar sertken benden bunu istemesi... Bu oda...

Hani yara çoktan kapanmıştır da, içeride kurşun kalmıştır ya. İşte Bora'yla durumumuz tam da buydu. Şimdi yaranın üstüne merhem sürüp yeni birine mi şans verecektim yoksa yarayı açıp o kurşunu dışarı mı çıkaracaktım?

6. BÖLÜM: MEKTUP

"Alya, ne yapıyorsun orada? Gidiyor musun? Alya, sana diyorum! Uyurgezerlik mi yine yoksa ? " diyen Bora' yı duymam ve pencereden gelen ışığın gözlerimi alması bir oldu. Ona cevap veremeyecek kadar bitkin hissediyordum. Uyku bedenimi tekrar sararken son hatırladığım şey,

" Gel bakalım...
Üstünü de örtelim...
Tamam, şşş!
Güvendesin." diyen Bora'nın uykulu sesiydi.

…

Hafifçe göz kapaklarım aralanırken ilk gördüğüm şey karşı kanepedeki dağılmış saçlarıyla uyuyan Bora'ydı. Gülümsememe engel olamazken dün neler olduğunu düşündüm. Beni buraya getirip ona kitap okumamı istemişti. Aşk ve Gurur. Jane Austin'in en başarılı eserlerinden olan bu kitabı ilk kez okumama vesile olan kişi annemdi. "Gurur önemli ama aşkı bir kez elinden kaçırdığında ona bir daha rastlayamayabilirsin." derdi. Aslında ben, doğru zamana inanan biriydim. Bir şey gerçekten kaderinde varsa illa ki seni bulurdu. Zaman veya mekan fark etmeden ansızın yakalardı seni. Aniden gelen güzelliklere inanıyordum yani. Bora en zor zamanlarımda ortadan kaybolup asla tahmin edemeyeceğim bir yerde karşıma çıkmıştı. Bu kader miydi yoksa zalim felek mi?

" Komiserim! Rahatsız ediyorum ama ilgilenmeniz gereken bir durum var. Ayrıca Alya'yı bulamıyoruz. " diyen polisin sesiyle düşüncelerimden ayrıldım. Uyandırmalı mıydım onu? Uzun zamandır

zor uyuduğunu söylemişti. Uyandırmak istemiyordum ama acil bir durum olabilirdi.

"Komiserim!" diye ısrarla kapıya vurulmasıyla ayağa kalktım. Ona doğru adım atacakken uykulu sesiyle "Geliyorum." diye mırıldandı. Dışarıdaki polis onu duymuş olmalı ki kapıya vurmayı kesmişti. Panikle dün akşam uyuduğum bordo koltuğa oturdum. Ya şimdi ne olacaktı? Dünkü gibi mi davranacak yoksa eski haline mi dönecekti? Yavaş hareketlerle ayağa kalkıp gözlerini ovuşturdu.

"Şu an gitmemiz gerek ama daha sonra uzun bir konuşma yapmamız gerekecek." diyerek gülümsedi. Sinirleri alınmış gibiydi. Odadan çıktığında biraz daha etrafa göz gezdirdim. Beni, anılarımızı unutmamıştı! Ama gittiği gerçeğini de değiştirmezdi. Mantıklı bir açıklaması varsa eğer ne yapacağımı bilmiyordum. Affedebilir miydim? Ah, Burak! Bir de o vardı! Daha yeni tanıyordum ama iyi birine benziyordu. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yokken odadan çıktım.

Asansör dördüncü katta durduğunda içeri Damla girdi. Şaşkın yüz ifadesiyle sessizliği bozan ilk o oldu.

" Sonunda! Nerelerdeydin ? Sabahtan beri herkes seni arıyor. Bir an ölmüş olabileceğini bile düşündüler!" derken ciddiydi.

Ölüm. Ne kadar basit bir kavram olmaya başlamıştı. Annemden sonra aylarca tedavi görmeme rağmen bana bile normal gelmeye başlamıştı. Buradan kaç kişi çıkabilecektik acaba?

" Merak edilecek bir şey yok, iyiyim." dedim ayrıntı vermeyerek. Ona olanları anlatamazdım. Damla kötü biri gibi durmuyordu ama şu an kimseye güvenemezdim.

"Şey... Dünden beri Denize de ulaşamıyorum. Onu hiç gördün mü?" derken yüzü düşmüştü. Aralarında bir şeyler olduğunu tahmin etmiştim! Deniz' in sert tavrı bir tek Damla'ya işlemiyordu. İkisini birkaç kez cafeteryada sohbet ederken görmüştüm.

"Hayır, görmedim. Aranızda bir şey mi var sizin?" derken muzipçe gülümsedim. Pozitif bir habere ihtiyacım vardı açıkçası.

"Var. Yani yok. Açıkçası bilmiyorum ama iyi anlaşıyoruz. Haber alamadığımda merak ettim. Dün gece ortalıkta olmayan tek ikinizdiniz." derken tek kaşını kaldırmıştı. İma ettiği şey açıkça belliydi.

" Aklından geçenleri okuyabiliyorum Damla. Ama onu hiç görmedim, başka bir yerdeydim. İkiniz için de çok sevindim. " derken elimi omzuna koydum. Utangaç biriydi ve çok fazla konuşmazdı. Ama itiraf etmeliyim ki gözleri çok güzeldi! Buz mavisini andırıyordu ve herkesi etkileyebilecek nitelikteydi.

Asansörden ayrıldığımda Mustafa komiserle çarpıştık. Uzun boyu sayesinde kafam omzuna çarpmıştı! Acelesi var gibi görünüyordu. Yere düşen dosyaları toplarken çarptığı kişinin ben olduğumu daha yeni fark etmişti.

"Alya! Sonunda! Sabahtan beri seni arıyoruz. Aslında biz değil de baban arıyor. Dün gece dört kez aradı. Bugün onunla görüşmeni istedi. Birazdan sorgu odasına gel. Orada onu arayabilirsin." diyerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Neyin telaşıydı bu? Babam ısrarla aradığına göre bana önemli bir şey anlatacaktı. Aslında bir şeyler yemem gerekiyordu fakat söyleyeceklerini merak etmiştim. Midemin gurultusunu umursamayarak sorgu odasına ilerledim.

Buradaki koridorlar gerçekten çok uzundu. Dar ve uzun. Bu görüntü insanı boğar nitelikteydi. Sorgu odasında birkaç metre kala Meriç ve Arda' nın fısıldaşmaları dikkatimi çekti. Deniz hakkında konuşuyorlardı sanırım. Neredeydi bu çocuk?

Kapıyı açmamla birlikte telefonla konuşan bir polisle göz göze geldim. Endişeli haliyle odada volta atıyordu.

"Geldi efendim.

Evet...

Veriyorum..." diyerek telefonu bana uzattı. Arayan kişi babam olmalıydı. Polis odadan çıktığında tedirginlikle telefonu kulağıma götürdüm.

" Alo, baba?"

" Alya, şimdi beni çok iyi dinle. Çok az zamanım var. Bunları bilmen gerek. Hepsini uzun uzun anlatamam. Şu an bu yüzden sana bir mektup gönderdim. Her ne olursa olsun onu okuman gerek. Okuduktan sonra da yakmalısın,

kimse görmesin. Olanlar için sakın kendini suçlama." dediğinde sesi endişeliydi. Cümleleri hızlı hızlı sıralarken anlamakta güçlük çekiyordum.

"Baba, iyi misin ? Bir şey mi oldu?" dedim sözünü keserek.

" Şu an beni düşünme. Ah, lanet olsun! Alya, kızım seni seviy..." sözünü bitirmeden kulak zarımı parçalayan o sesi duydum. Silah sesi miydi?

7.BÖLÜM:
KAYIP

Elimden düşen telefon zeminde tok bir ses bırakırken gözlerim karıncalandı. Titriyor muydum? Babam... Babama ne olmuştu? Ölmüş olamazdı değil mi? Hayır, hayır... Kahramanlar ölmezdi! O benim kahramanımdı. Çocukken annemle daha çok vakit geçirsem de babamla düşüncelerimiz daha benzerdi. Herhangi bir konuda fikrim sorulsa, farkında olmadan onunla aynı şeyi seçer veya aynı tepkiyi verirdim. Nasıl yapıyordu bilmiyorum ama bazen aklımı okuduğunu düşünürdüm. Derin düşüncelere daldığımda konuyu bilmemesine rağmen bana tavsiyeler verirdi. Bu tavsiyeler bir şekilde hayatımı kolaylaştırırdı. İkisini de aynı derecede seviyordum ama inkar edemem ki babamla birbirimize daha çok benziyorduk. Şimdiyse hayatımda bu kadar benzediğim tek kişiyi kayıp mı edecektim?

Kapının açılma sesini, adımın defalarca söylenişini duyuyor ve etrafımda olanları görüyordum fakat hareket edemiyordum. Şu an olduğum zamanda değil de hala o telefon konuşmasının içinde gibi hissediyordum. Tek senaryo ölüm olamazdı değil mi? Belki... Belki birisi onu kaçırmıştır? Bana bir mektuptan söz etmişti. Belki bildiği bilgilerden dolayı onu kaçırmışlardı! Ama o silah sesi... Belki de ölmüş olduğunu düşünmemizi istemişlerdi! Bilemiyorum ama o... O gidemezdi. Bunu nasıl kaldırabilirdim ki?

"Sanırım şok geçiriyor. Sedye getirin hemen! " diye seslenen Bora'nın sesi ağızımdan istemsizce tek bir kelimenin çıkmasını sağlamıştı.

"İyiyim." dedim güçsüz sesimle. İyi miydim gerçekten? Kesinlikle hayır. Günlük hayatta söylediğimiz yalanlardan en büyüğü belki de bu cümleydi. İyiyim. Sadece bir geçiştirme veya başkasına anlatmak istememizden kaynaklı bir yalan. Açıklasak da anlamayacaklarını hissederiz değil mi? O en kötü anlarımızda sadece kendimizin böyle bir olay yaşadığını düşünürüz. Tıpkı şu an benim gibi. Tek ailesini kaybeden ben değildim. Yaşadığım şeyler olabileceklerin en kötüsü de sayılmazdı. Ama ne anlatmak istiyordum ne de konuşmak. Şu an böyle kalsam sanki bir faydası olacakmış gibi.

Ağlamıyordum. Ben sıkça ağlardım fakat şu an ağlamıyordum. Sadece titriyor ve bunun mümkün olamayacak kadar gerçekçi bir durum olduğunu düşünerek sanki durdurulan bir zamanda sıkışıp kalmış gibiydim.

Az önceki cümleme inanmamış olacaklar ki beni sedyeye bindirmişlerdi. Etrafımdaki dört kişi sedyeyi revire doğru ilerletirken duyduğum silah sesi kulaklarımda yankılanmaya devam ediyordu. Koridorlar sanki daha koyu bir renge bürünmüş, hayat sanki akmıyordu. Gözlerimle etrafı süzdüğümde bir tarafta beni bırakıp giden Bora, bir tarafta hikayesini bile hatırlamadığım Burak vardı. Büyük resme bakıldığındaysa içeride bir katilin olduğu polislerle dolu bir hapishane. Sağ olup olmadığını bilmediğim babam ve bir mektup. Bunların arasında sıkışmış, nefes alamıyor gibi hissediyordum.

Odaya elindeki şırıngayla bir hemşire girdiğinde vücudumun titremeyi kestiğini fark ettim. Ama hala ne hareket edebiliyor ne de ağlayabiliyordum. Narkozun etkisiyle bedenim uyuşurken gözlerimi yavaşça kapattım.

…

Kendime geldiğimde ilk gördüğüm şey sandalyede uyuyakalmış olan Burak'tı. Saçları dağılmış hali masumluğu temsil eder gibiydi. Kolumdaki saatten anladığım kadarıyla altı saattir uyuyordum. Bu saate kadar beni mi beklemişti? Bu görüntüye tebessüm edecekken birden

aklıma babam geldi. Ona ne olmuştu? Gözümden birkaç damla yaş düşerken onu aramak istedim. Belki de kurtulmuştur! Bu umuda tutunup yatakta oturmaya çalıştım fakat başım döndüğünden kolum komodindeki bardağa çarpmıştı. Bardağın yere düşme sesiyle Burak adeta yerinde sıçradı. Birden ayağa kalkarak etrafına bakındı. Önemli bir şey olmadığını gördüğünde derin bir nefes verdi.

"Uyanmışsın. Beni çok korkuttun." derken yatağın ucuna oturdu. Ağlamamı durduramasam da ona cevap verebilecek enerjim vardı.

" İyiyim, merak etme." dediğim sırada boğazımdan küçük bir hıçkırık sesi duyuldu. Burak bana sarıldığında ağlamam daha da çok şiddetlenmişti. Neden durduramıyordum? Daha hiçbir şey kesin değildi. Onu aramam gerekiyordu.

"Ben sana buraya girmeyeceksin demedim mi! " diyen Bora'nın sesiyle Burak'tan uzaklaştım. Bana baktığında bir an yüzü düştü fakat hiç istifini bozmadan Burak'ın kolundan tuttu. Cevap vermesine bile izin vermeden onu çekiştirerek kapı dışarı etti. Odada ikimiz kaldığımızda birkaç adım yaklaşarak gözlerime baktı.

" Ona ulaşmaya çalışıyoruz. Lütfen kendini üzme Alya." derken sesi giderek kısılmıştı. Hiç umut verici değildi bu.

"Kendini üzme mi? Silah sesi duydum ben! Ya ona bir şey olduysa?" dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Çok fazla düşmanı var. Neler yaptığınızı biliyorum. Sakın bana yalan söyle..." lafını bitiremeden içeriye bir polis girdi. Endişeli görünüyordu.

"Komiserim Deniz'i bulduk. Ama buna bir bakmanız gerekiyor. " diyerek Bora'yı da beraberinde götürdü. Yataktan kalkmaya çalışırken hala başım dönüyordu. Yavaş adımlarla onları takip ettim. Bora ne demek istemişti? Babam bir polisti. Neden düşmanları olsun ki? Yaptıklarımızı biliyormuş. Ne yaptıysak artık!

Bahçeye geldiğimde Damla'nın ağlayan sesini duydum. Umarım düşündüğüm şey değildir! Aramızdan bir kişiyi daha kaybetmek istemiyorum artık. Bankların olduğu köşeyi de geçtikten sonra Damla'yı gördüm. Yerde oturmuş ağlıyordu. Diğerleriyse bir ağacın etrafında toplanmışlardı. Ağaçtaysa... Ağacın en kalın dalında, boğazındaki ipte sallanan Deniz vardı!

8.BÖLÜM:
BEKLENMEDİK

"Evrenin tamamının ya da parçalarının varoluş amaçlarının ne olduğunu araştırırken yaşanan en büyük kafa karışıklığının altında, insanın kendi hakkındaki yanılgısı ve tüm varlıkların kendisine hizmet etmek için yaratılmış olduğu sanısı yatar. Her şeyin kendisine hizmet etmek için var olduğunu ancak budalalar düşünür… Ama eğer insan evreni araştırır ve onu anlarsa, kendisinin onun ne kadar küçük bir parçasını oluşturduğunu bilir." der Moses Maimonides. Evrenin diğer canlılar ve varlıklarla birlikte çok küçük parçaları olan bizler, tıpkı diğer canlılar gibi ölümle sonuçlanacak bir hikayeye sahibiz. Aramızdan teker teker hikayesi bitenler arttıkça daha gerici bir ortam oluşuyor ve bu hepimizi mahvediyordu. Bazı şeyler sözlerle anlatılamaz ama gözlerden okunabilir ya, işte ağacın etrafında bulunan her bir çift gözden dehşet okunuyordu.

Ortada bir cinayet işleniyorsa herkesin ilk aklına geldiği şeyler genellikle güvenlik kameraları olur. Ama bu katil işinin piri olmalı ki; cinayet saatlerini güvenlik odasından siliyordu. Bu olay bu kişinin yetkili biri olabileceği gösteriyor olabilir miydi?

Sessizliği bozan bir polis olmasa herkes saatlerce orada durabilir gibiydi. Şokun etkisi hareketlerimizi zorlaştırmış, konuşma yetkimizi geriletmişti. Polisler olay yerini çevrelerken diğerleri Damla'yla ilgileniyordu. Bense olay yerine yakın olan bir çalılığın arkasındaki karaltıya doğru ilerliyordum. Her geçen gün kan donduran kayıplar verilirken geride kalanların da psikolojisi alt üst oluyordu. Herkesin aklındaki soruysa " Ya sıradaki ben olursam?" idi. Bu korkuyla uyuyamayıp gözleri şişmiş yüzler görmek beni daha da dehşete düşürüyordu.

Çalılığın arkasındaki karaltı beklediğimden daha ötesi değildi. Bir çift siyah eldiven.

Artık şaşırmıyordum doğrusu. Çünkü bu kadar kanı bozuk biri başkası olamazdı değil mi? Ayrıca tüm cesetlerde bıraktığı izler farklıydı. İbrahim'de bıçak izleri, Deniz'deyse ipe benzer uzun kızarıklar vardı. Büyük ihtimalle sert bir iple dövülmüş olmalıydı. Düşüncesi bile canımı acıtırken bunu yapan kişiye nefretim giderek artıyordu. Annemi öldüren kişiyle aynı yerde soluk alıp vermek ayrı bir sorunken, sıradaki ben de olabilirdim. Acilen durdurulması gerekiyordu ve polisler fazla rahat davranmıyorlar mıydı?

Ah! Bir de not tabiki. Küçük kağıdı elime alıp yazılı olan tek cümleye odaklandım. "Daha yeni başlıyoruz." Tüylerim ürperirken eldivenleri polislere teslim edip etmeyeceğimi düşündüm. Bana inanmayı bırakın, onları benim koyduğumu ve onlarla dalga geçtiğimi söyleyenler bile vardı. Bu yüzden notu yerine koyarak oradan uzaklaştım ve eldivenleri polislerin bulmasını diledim.

…

"Birkaç gündür aranızda yoktum. Olanların haberlerini aldığımda ciddi bir konuşma yapmanın sırası geldiğini düşündüm. Olayın ciddiyetinin farkında olduğunuzu gözlerinizden okuyabiliyorum fakat aramızda bulunan şahıs iki can kaybına sebep oldu. İşler daha da kötüleşmeden teslim olmanı talep ediyoruz! Şayet yakalandığın takdirde müebbet cezasına tabi tutulacaksın. Teslim olursan cezanda indirimi teklif ediyoruz." diyen Erdem Komiser'i çatık kaşlarımla dinliyordum. Ceza indirimi de ne demek oluyordu! Bu mümkün olamazdı! İnsanların hayatını bu kadar basit kılan bir varlığın cezası müebbetten başkası olmamalıydı. Blöf de yapıyor olabilirlerdi ama sanmıyordum. Bu çok ciddi bir meseleydi. Teslim olmadığı takdirdeyse daha çok can kaybına yol açılacaktı.

" Bu soruşturmayı yöneten Erdem Komiser'in şu an kayıp olmasıyla birlikte kendisinden bir haber alamıyoruz. İçeride katliamlar devam ederken dışarıdaki dostlarının yaptığını düşündüğümüz olay sabrımızın son safhasıydı." diyerek yutkundu. Kalbime bir şey oturmuştu. Kayıp demişlerdi değil mi? En azından canlı olması ihtimali biraz olsun içimi rahatlatırken dikkatlice söylenenleri dinlemeye koyuldum.

" Seni son kez uyarıyoruz. Bir can daha aramızdan ayrılırsa, çeşitli yöntemlerle seni bulacağız! Daha fazla zorluk çıkarma!" diyerek tek tek gözlerimize baktı. Küçük bir korku arar gibiydi.

" Bir diğer konuysa hastanede olan arkadaşlarınız. Aras tedavi sürecinde hastaneden kaçarak işleri daha da zorlaştırdı. Yüksek dozda kullandığı madde şu an yoğun bakımda olmasını gerektiriyor. Almira' nın tedavisi ise bitmek üzere, yakında aranıza geri dönecek." dedi. Gözlerimi Aras'ın ikizi olan Arda'ya çevirdiğimde gözlerinin dolduğunu gördüm. Buradaki herkesin canı farklı bir sebepten yanıyordu.

" Söylediklerimi aklınızdan çıkarmayın. Koğuşlarınıza dönebilirsiniz." dediğinde diğer kızların peşine takıldım. Babamın kayıp olması aklımı kurcalarken sahiden dışarıda bu şahısın adamları olabilir mi diye düşünmeden edemiyordum. Eğer öyleyse, soruşturma sandığımızdan daha büyük bir hal alabilirdi. Katili yakalasalar bile dışarıda ondan daha fazlasının olduğunu bilmek hiç iç rahatlatıcı değildi. Bir de şu mektup meselesi vardı! Babamın bana gönderdiğini iddia ettiği mektup. Kiminle göndermişti acaba? Elime ulaştığında umarım bazı soruların cevaplarını alabilirdim.

Koğuşun ışıkları kapatılırken en sondaki ranzadan Damla'nın sessizce ağlaması duyuluyordu. Diğerlerinin pek umurunda değildi açıkçası ama bu zor zamanlarda ona destek olabilirdim. Kötü birine benzemiyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. Sessiz olmaya çaba göstererek yanına doğru ilerledim. Yorganı üzerine çekmişti.

" Konuşmak ister misin?" dediğimde yorganı yüzünden çekip yaşlı gözleriyle bana baktı. Şaşırmış gibiydi. Hafifçe kafa sallayarak yatakta doğruldu.

" Ne yapacağım ben ?" derken burnunu çekti. Yüzümün düştüğünü fark ettiğimde kendimi toparladım ve omzuna destek olurcasına elimi koydum.

“ Ben de annemi kaybettim Damla. Seni anlayabiliyorum. Acısı geçer diyemem sana ama alışacaksın. Konuşmak istersen dinlerim. Pek uyku sarmadı açıkçası.” derken gülümsedim.

“Yazarlık programına katılmadan önce çok yakın arkadaştık. Aramızda bir çekim olduğunu ikimizde biliyorduk ama bu konuyu konuşmak da istemiyorduk. “ diye sözlerine başlarken ağlaması yavaşlıyor gibiydi. Belki biraz olsun rahatlardı. Dinlediğimi belirtmek için hafifçe kafa salladım.

“ Kursa geldiğimizde birbirimizin birkaç yazısını okuduk. Orada sanki yıllardır var olup üstü örtülmüş duygular açığa çıkmış gibiydi. Daha adını koyamadığımız bir ilişki içerisindeyken ben... Ben onu kaybettim.” dedi ve ağlaması tekrar şiddetlendi. Ona sarıldım ve sakinleşmesini bekledim ama yaşadığı şey gerçekten çok zordu. Ayrıca listede adını temize çıkardığım birini bulmuştum. Damla’ya güvenebilirdim.

“Şş... Ne zaman konuşmak istersen veya yardıma ihtiyacın olursa yanıma gelebilirsin. Saat çok geç oldu. Biraz uyuyup dinlenmeye çalış olur mu? “ diyerek ayağa kalktım.

Arkamı döneceğim sırada “ Teşekkür ederim.” dedi ağlamaklı ses tonuyla. Gerçekten üzülmüştüm. Umarım benden daha güçlü biridir ve daha erken atlatabilir diye düşünürken ranzama uzandım. Yarın mektup hakkında bilgi almayı aklımın bir köşesine not ederek uykuya daldım.

…

Dizimi sert bir zemine çarpmamla irkilmem bir oldu. Ne arıyordum ben burada? Ah, yine uyurgezerlik yapmış olmalıydım! Bu işe bir çözüm bulmam gerekiyordu. Görüşümün düzelmesiyle garip sesler duydum. Küçük bir camı olan kapının önünde duruyordum. Merakıma yenik düşerek camdan içeri baktım. Bakmaz olaydım keşke! Pelin... Pelin’ in bu saatte bir polisle beraber bu odada ne işi vardı? Bu kızı en başından beri sevmemiştim ama her gün başka bir olay olurken bu kızın aklı neredeydi böyle! Bu görüntüyü daha fazla kaldıramazdım. Koğuşa dönmeye hazırlanıyordum ki ayağım bir şeye çarptı. Tanrım! Duymamış olmalarını umarak adımlarımı hızlandırdım.

“Kim var orada!” diye bir erkek seslendiğinde olduğum yerde donakaldım. Bu ses... Bu sesi tanıyordum! Bora!

9.BÖLÜM: HAYAL KIRIKLIĞI

Hayallerin kırık camlar arasında asılı kaldığı parçalanmış umut taneleri... Adı :Hayal kırıklığı. Alevlerden arda kalan renksiz küller veya kıyıya vuran son dalganın ardında bıraktıkları... Tuttuğunuz dal tükendikçe ona daha fazla asılırsınız, düşmemek için son bir umut ararsınız. Bora’yı hayatımdan çıkarmamak için bulduğum son umut, beni anılarımızla kaplı olan odaya götürdüğü gündü. Hala ben masal okumadan uyuyamayan o küçük Bora’nın hala içinde bir yerlerde olduğuna, beni bırakıp gitmesinde kayda değer bir sebebi olduğuna inancımı arttırmıştı. Hayatta sevgiye dair ne biliyorsam onun sayesindeydi. Bunu geri almak istememden daha normal bir şey olamazdı. Az önce gördüklerimse dalın kopmasını beklemeden kesilmesine sebep oldu. O küçük umudum sanki birden yok olmuştu. Pelin’le bir ilişkisi olabilir miydi?

Neyse ki, beni fark etmemişlerdi. Bora odadan çıkana kadar oradan ayrılmıştım. Onu seviyor olabilir miydi? Aklım almıyordu. Onu seviyor olsa veya bir ilişkisi olsa neden o odada anılarımızı saklasın ki? Umarım eskiye bağımlı olan bir ruh hastası değildir! Duyduğum sesler hala kulağımda yankılanırken onları susturmak istedim, bu akşamı hiç yaşamamış olmayı... Geçerli bir sebebi varsa bile artık dinlemek istemiyordum. Şu an tek istediğim şey uyumaktı.

…

Sabah her zamanki gibi gürültülü bir sesle gözlerimi açtım. Artık kulak tırmalayıcı gelmiyordu, sanırım alışmıştım. Her uyurgezerlikten sonra olduğu gibi başım yine çatlıyordu. Buradan çıktıktan sonra psikoloğumla görüşmeyi düşünebilirdim. Belki de ilaçlarıma tekrar başlamak iyi gelebilirdi.

Genellikle yoğun olan kasvetli uzun koridorlar bugün epey sessizdi. Yanımdan geçen kişiler bir garip bakıyor, göz teması kurmaktan kaçınıyorlardı. Şimdiye kadar burada samimiyetine inandığım tek kişi Damla'ydı. Bugün onunla biraz zaman geçirebilir ve daha iyi olup olmadığına bakabilirdim. Ne de olsa sevdiği birini kaybetmişti ve burada hiç kimsesi yoktu. Akşamları ağlarken sesini duymaya devam ediyordum ama benden başka yanına giden yoktu. İnsanlar kendi çıkarları olmadıkça pek bir şey yapmazlardı. Yardıma ihtiyacı olan bir kıza sırtımı dönecek değildim, maalesef ki bu yollardan ben de geçmiştim.

Yemekhane sırasına geçtiğimde önümde sadece dört kişi vardı. Garipti çünkü normalde on kişiden azı olmazdı. Burada aramızdakini saymazsak hiç suçlu yoktu fakat tahminimce yirmi ila otuz arasında polis vardı. Sayı bana göre fazlaydı ama bazıları bu hapishanenin önemli işlerin görüşüldüğü bir yer olduğunu da söylüyordu. Bugünse tenha bir yere dönüşmüştü. Bu sessizliğin Deniz için olduğunu da düşünmüyordum açıkçası. Hiç kimseyle konuşmazdı, Damla hariç tabii. Sahi, o nerelerdeydi?

Kahvaltımı hızlıca bitirdim. Çünkü bir an önce bahçeye çıkıp buradan ayrılmak istiyordum. Ne Bora'yı görmeye tahammülüm vardı ne de Pelin' i. Başka birisi olsa bir nebze ama Pelin! Onunla anlaşabiliyor olması bile midemi bulandırıyordu. Daha önce bu kadar burnu havada biriyle karşılaşmamıştım. İkisinin ilişkisini bildiğimi şu anda saklayacaktım fakat benimle uğraşacak olursa farkında olduğumu gösterebilirdim .

Hapishanenin kocaman bahçesine göz gezdirdiğimde özlediğim bir şeyi fark ettim. Babamla gittiğimiz doğa yürüyüşlerini. Doğanın içinde sessizliği dinlediğinde; rüzgarın bulutlara, kuruyan bir ağacın dal uçlarında kalmış son birkaç yaprağın dokunaklı öyküsünü anlattığını duyarsın. Bazen de her yağmur sonrası büyük bir sabırla, hiç şikayet etmeden, yuvalarının kapısında biriken toprakları temizleyen karıncaların hiç bitmeyen şarkılarını... Hatta kelebeklerle çiçeklerin her bahar buluşmak üzere birbirlerine verdikleri aşk yeminlerini. Doğayla iç içe olmak insana ayrı bir huzur verirken, bir yandan da düzenin dengesini koruyan minik dostlarımızı anlamayı kolaylaştırıyor. Bir diğer özlediğim şey ise beni birçok konuda bilinçlendiren babam. Ondan hala haber alamamış olmam kalbimde küçük bir sızıya sebep olsa da iyi olduğunu düşünüyordum. Onu canlı, enerjik, dosyaları çözmeye çalışırken hayal etmek bile kendimi iyi hissettiriyordu.

Etrafı incelerken gözüme bir şey takıldı. Sanki çatının üzerinde biri vardı. "Belki de sadece tamir için gelen birileri vardır." varsayımım sabahki sessizliği de açıklayabilirdi fakat ustalar genellikle kadın olmazdı. Ve bu kadın yalnız başına duruyordu. Hayır, hayır bu kişi kesinlikle bir usta değildi. Sesimi duyabilecek mesafeden uzak olması ona seslenmemi engelliyordu. Bir megafona ihtiyacım vardı fakat onu kullanırsam da etrafta gürültülü bir ses çıkardı. Polis kulübesine doğru ilerlerken kızın saçlarının kahverengi değil de kızıl olduğunu fark ettim. Aman Tanrım! Bu... Bu Damla olabilir miydi!

"Merhaba, sanırım çatının üzerinde bir kadın var. Bir baksanız iyi olacak." derken sesim istemeden endişeli çıkmıştı. Apar topar yerinden kalkan polis, beni daha da endişelendirerek peşinden sürükledi. Altı katlı gri binaya yaklaştıkça daha da geriliyordum. Orada ne işi vardı ? Kadın, megafonun sesini duyduğunda irkilerek bizim olduğumuz tarafa döndü. Damla'ydı bu! Korkmuş gibi gözüküyordu ve bir taraftan da ağlıyordu.

"Hanımefendi bir kaza olmadan lütfen aşağıya inin! " diye tekrarlansa bile Damla sanki duymuyormuşçasına arkasını döndü. İleriye doğru bir adım attığında panikleyip polisin elindeki megafonu aldım ve diğerlerine haber vermesi gerektiğini söyledim. Onu oyalayabilirdim.

" Damla! Damla lütfen ani bir hareket yapma. Canının yandığını biliyorum ama bu onu geri getirmez. Lütfen! Lütfen,

aşağıya in!" diye seslendim. İlerlemeyi kesti fakat arkasını dönmemişti. Oraya nasıl çıkmıştı o? Ben aynı şeyleri tekrar ederken Bora yanındaki birkaç polisle buraya doğru yaklaşıyordu. Gerçekten paniklemiştim. Çünkü kızın mantıklı düşünemediği belliydi. Uyuşturucu bir madde kullanmış olabilir miydi? Sendeleyerek yürüyordu ve her an ayağı bir şeye takılabilirdi.

Bora megafonu elimden sertçe alınca canım yanmıştı. Ona öfkem günden güne artıyordu! Bir gün iyi davranıp bir gün kötü davranması hakkımda düşündüklerini anlamamı zorlaştırıyordu. Onunla yalnızken konuşmak istiyordum ama ne söyleyecektim ki? Onu Pelin'den kıskandığımı mı? Hayır, hayır onu kıskanmıyordum. Sadece ona öfkeliydim.

Damla Bora'nın sesinden korkmuş olmalı ki bize doğru döndü. Yüzündeki ifade bu topluluğu beklemediğini gösterirken bu sefer de ileriye doğru adım atmaya başladı. Ne yapıyordu bu kız böyle? Sarhoş gibi bir hali vardı ama burada alkol bulması imkansızdı.

Kiremitlerin rengiyle uyumlu olan saçları rüzgarda dalgalanırken kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Aynı durumda ben olsam intiharı düşünür müydüm? Bilmiyorum, bu çok zor bir şeydi. Kararından vazgeçirebileceğimize inanıyordum. Çünkü Damla sadece korkuyordu. İstediği şey ölüm değildi. Acısını yenmeye çalışırken bedenine adeta hakim olamıyor gibi gözüküyordu. Ah, evet! Arkasında bir polis belirdiğinde içim rahatladı. Bu sahneye sadece dizilerde rastlayacağımı sanırdım fakat burada başıma gelmeyen kalmamıştı doğrusu. Bora onu bir yandan oyalamaya çalışırken arkasındaki polis de yavaş adımlarla ona yaklaşıyordu. Çatı çok dikti ve herhangi küçük bir hata büyük bir kayba neden olabilirdi. Ayrıca bina çok eski olduğu için çoğu kiremit çatlamıştı.

Polis Damla'ya doğru bir hamle yaptığında çığlık attı. Bir anlığına gözlerimi kapattım. Kalbim çok hızlı atarken tüylerim diken diken olmuştu. Sessizlik oluştuğunda gözlerimi açmak istemedim. Korku muydu? Aramızdan birinin daha ayrılma düşüncesi korkutucuydu. Hele ki bu kişi arkadaşım olabilecek potansiyele sahip bir kızsa. Şu ana kadar bir tek onunla anlaşabilmiştim.

Kurtulduğunu anladığım Pelin'in sahte, tiz sesi gözlerimi açmamı sağladı. Damla'yı sağ salim yakalamışlardı ama sabah sabah bu aksiyon bedenime fazla gelmişti. Buraya geldiğimde kötü olaylar yaşanacağını tabii ki tahmin ediyordum. Ama her günün bu kadar yoğun ve trajik geçmesi benim için bile fazlaydı. Burada yaşadıklarımdan yeni bir roman yazsam çoğu kişi inanmazdı herhalde. Cidden yazsam mı acaba?

Damla'yı revire götürdüklerinde onunla konuşup konuşamayacağımı sordum. Normal şartlarda izin verirlerdi ama önemli bir açıklama yapılacakmış. Bugün herkesin nereye kaybolduğu belli olmuştu şimdi! Bu kadar önemli ne olmuş olabilirdi ki? Polisler üniformalarıyla değil de siyah takım elbiselerle gelmişlerdi ve hapishaneye sessizlik hakimdi. Katili buldular mı acaba? Bulmuş olsalar bile takım elbise neden giysinler ki? Sanki iyi değil de kötü bir haber açıklayacaklarmış gibi bir his vardı içimde.

Açıklamaların yapıldığı geniş odaya gittiğimizde ortam sessizliğini koruyordu. Erdem Komiser bile gelmişti. Çok önemli bir şey olmadığı sürece işleri Bora'ya devrettiği için bu olayın ciddiyetini daha da arttırıyordu. Konuşmaya başlamak için mikrofona bir-iki kez dokunduğunda dikkatimi tamamen ona verdim.

" Arkadaşlar bugün ne yazık ki üzücü bir durum için açıklama yapmak zorundayım. Aramızdaki suçlunun dışarıda da dostları olabilir. Soruşturmayı yöneten komiserimiz Taner Çetiner' in cansız bedenini terkedilmiş bir kamyonetin arkasında bulduk." dediğinde başımdan kaynar sular döküldüğünü hissettim. Gözlerim kararırken dizlerimin bağı çözülmüştü.

10.BÖLÜM: DEPERSONALİZASYON

Beti benzi atmış, gözleri dolu, yumrukları sıkılı, nefes almakta zorluk çeken biri görüyordum,

ben. Sanki ruhum bedenimden ayrılmış, zaman durmuştu. Duyduğum son sözler hala arka planda yankılanırken o anın içine hapsolmuş gibiydim. Ruhum orada bulunanların arasında geziniyor, o anki tepkilerini teker teker inceliyordu. Polislerden tanıdık gelenler hüzünlü, diğerleriyse şaşkın gözüküyordu. Oturduğu sandalyeden bile kalkamamış olan Burak, bedenime gözlerini dikmiş acıyla bakıyordu. Diğer yazarlar en azından kaşlarını kaldırarak şaşkınlığını belli ediyorken Bora ifadesizdi. Gözlerini Erdem komutandan bile ayırmamış, poyraz esintisini andıran ifadesiyle dümdüz duruyordu.

" Alya! Kızım, annen için çiçek ekecektik unuttun mu? Uyudun mu yoksa yine?" diyen babamın sesiyle kendimi evimizin salonunda buldum. Her şey çocukluğumdaki gibiydi. Annem krem rengi koltukların birinde uyuyor, sehpanın üzerindeyse en sevdiği kitabı duruyordu. Kitaplığın sağ tarafında küçük bir kız bebekleriyle oynarken birden koşmaya başladı.

"Geliyorum babacığım!" derken yüzünde güller açıyordu. Onun peşinden bahçeye doğru ilerledim. Babam çoktan eldivenlerini giymiş fidanları yerleştiriyor, küçük kızsa heyecanla ona doğru koşuyordu. Babamın bana doğru bakıp gülümsemesiyle şu an olduğum ana dönmüştüm. Karşımda yıkılmak üzere olan Alya dururken zaman hala akmıyordu. Depersonalizasyon (bireyin kendine yabancılaşma, kendinden kopma durumu)mu yaşıyordum? Ellerimi uzatarak bedenime dokunmaya çalıştım. Dokunduğumu hissettiğim o an, zaman bir çok geçitten geçiyormuşçasına akıyor, başım dönüyordu.

Kalbime sanki bir bıçak saplanmış da birisi hiç durmadan bıçağı oynatıyormuş gibi hissettiğimde gerçek hayata döndüğümü anladım. Gözümün önünde babamın yüzü canlanırken havada sanki oksijen yokmuşçasına nefes almaya çalıştım. İçime çektiğim şey, sadece komiserin ağzından çıkan kelimeler gibiydi. Her harf tek tek soluk borumda takılı kalırken gözlerimdeki karaltı gitgide artıyordu. Kahramanlar ölmezdi değil mi?

Dizlerimin bağı çözülmesiyle yere düştüm. Yutkunurken o harfler birer birer batıyordu. Sanki oraya yazılan cümle hayatım boyunca benimle olacak, gitmeyecekti. " Taner Çetiner öldü." yazıyordu orada. Hayatımın yalnızlığını simgeleyen cümle en çok benzediğim adamı almıştı benden, babamı. Baba demek, çölün ortasında seni sıcaktan koruyan yüce bir çınardı. Kökleri kalbine bağlanan, meyveleri çürümeyen, capcanlı bir çınar. Sanki o çınarın dalları kopmuş değil de kökleri tek tek kalbimden çıkıyor gibiydi. İçimi parçalıyor, bir yandan da artık olmayacağını haykırıyordu. Peki ben o çölde, o yüce çınarın gölgesi olmadan güneşten nasıl kaçacaktım? Tenimi kavuran ışınları şimdiden hissetmeye başlamıştım ama kaçamıyordum. Artık koruyucum yoktu, hayat ağacım gitmişti

Burak yanıma gelip sarıldığında dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. O daha sıkı sarıldıkça ağlamam şiddetleniyordu. Babama bir daha sarılamayacaktım. Bir daha asla saçımı okşayamayacak, dosyalar hakkında benimle iddialaşamayacaktı. O... O olmadan ben ne yapardım ki?

Burak yavaşça benden ayrıldığında onun da gözlerinin kızardığını gördüm. Ayakta durmam için destek oluyor ve beni bir yere doğru yönlendiriyordu. Damla ve birkaç kişi yanıma geldiğinde Burak eğilerek kulağıma bir cümle fısıldadı.

"Ben yanındayım."

Gülümsemesinin sıcaklığı göz yaşlarımı durdurmama yetmiyordu. Birden irkilerek omzuma dokunan kişiye doğru döndüm.

"Gitmemiz gerek." dedi hala ifadesiz olan Bora. Şu an bile yanımda olmayacak mıydı? Kalbimdeki bıçak bir kez daha hareket ederken beni ayağa kaldırmalarına izin verdim. Görüşüm hala bulanıktı. Şimdi... Babamın cesedini mi görecektim ? Bunu kaldırabilir miyim bilemiyorum. Onu son kez görecek olma düşüncesi tüylerimi

ürpertirken sendeleyerek polis aracına bindim. Yanımda oturan kişinin yüzünü bile seçemiyorken ön koltuktakinin Bora olduğunu anlamam uzun sürmedi. Aynadan göz göze geldiğimizde bir anlığına yüz ifadesi yumuşadı. Mideme kaynar su dökülüyor gibi hissetmemle eski ifadesine dönmesi bir oldu.

Yarım saatlik yolculuk boyunca benim hıçkırıklarım dışında çıt çıkmamıştı. Yanımdaki polis başını öne eğmiş bana bakamıyordu bile. Göreceğim manzaradan korkuyordum. Araba taşlık bir araziye girdiğinde kafamı cama çarptım. Canım acımıştı fakat şu anki duygu yoğunluğu o acıyı hissetmeme engel olmuştu. Camdan baktığımda babamın tabutunu görmemle gözlerimi sımsıkı kapadım. Görmek istemiyordum. Burada olmak istemiyordum!

"Biri beni uyandırsın! Bu da yine o saçma rüyalarımdan biri , biliyorum!" derken sesim titredi. Bora sadece sakin olmamı söyleyip yine sessizliğine bürünürken soğukkanlılığı karşısında gözlerimi açtım ve hayal kırıklığıyla aynadan ona baktım.

Arabanın durmasıyla kapılar açıldı. Ama hala inmek istemiyordum. Onu o halde görürsem rüya olmadığını anlardım. Sadece... Sadece yaşananların kötü bir kabus olmasını istiyordum! Kapıyı açmayacağımı anlayan Bora, beni arabadan indirdi. Attığım her adım on kilometre koşmuşçasına yoruyordu beni. Gömülmek için kazılan toprağın siyahlığı, küçükken koktuğum geceden daha ürperticiydi. Kefenin göz alıcı beyazıysa güneşten daha parlak.

Onu son kez görmek için kendimi zorlayıp birkaç adım attım. Ona gül bile getirememiştim. Bahçeye annem için ektiğimiz beyaz güllerden getirmek isterdim. El değmemiş güzelliğin sembolü olan beyaz gül, anneme en yakışan çiçekti. Babama da bir o kadar yakışacağına emindim. Dizlerimin üzerine çöküp kefeni hafifçe araladım. Yüzü mosmor olmuş ve sağ kaşı patlamıştı. Gördüğüm her yara bana işlenmiş gibi canımı yakarken son kez baktım babama. Bu halde bile hala güçlü görünüyordu. Şu an ağlayarak onu üzemezdim. Yanımda hiç ağlamamış, bana o hissi yaşatmamıştı. Şimdi ben de ona yaşatmayacaktım. Kazağımın koluna göz yaşlarımı silerek ona doğru eğildim.

" Senin yetiştirdiğin kız olmaktan hiç vazgeçmeyeceğim. Seni seviyorum babacığım." derken sesim kısık çıkmıştı. O an gözlerim doldu ama kendimi durdurarak gülümsedim. Eğer beni görüyorsa, beni gülümseyerek görmek isterdi. Bunları düşünmek kendimi daha güçlü hissettirmişti. Kefeni örtüp ayağa kalktım. Polis arkadaşları tabutu yerleştirip üzerine toprak atmaya başladıklarında göz yaşlarımı zor tutuyordum. Omzuma benden oldukça uzun, esmer bir adam dokunduğunda ona gözlerimi kısarak baktım.

"Baban sana vermemi istemişti küçük hanım ." deyip cenazeden ayrılmak üzere hızlıca yola koyuldu. Bir an arkasından bakakalırken gözlerim elime tutuşturulan zarfa yöneldi. İşte, babamın telefonda bahsettiği mektuptu bu!

11.BÖLÜM:
MAO-A GENİ

Elimde tuttuğum beyaz zarf, bana birçok sorunun cevabını verebilirdi. Belki babama bunu yapanlar hakkında bile bilgi edinebilirdim. Mektubu daha sonra okumak üzere pantolonumun fermuarlı cebine koydum. Defin işlemleri bitmiş, polisler dağılmaya başlamıştı. Basına haber sızdırılmaması için hiçbir yakınımıza haber verilmediği söylendi. Polis aracı çalıştırıldığında gitmem gerektiğini anladım. Son kez babamın adının yazılı olduğu mermere bakıp onu ne kadar sevdiğimi düşündüm. Ölüme inkar edemezdim ama yasını uzun süre tutacağım kesindi. İçimdeki buruk acıyla arkamı döndüm. Bora bana doğru hızlı adımlar atarak yanıma geldi. Kızacağını düşündüm fakat tam tersine şefkatle bana sarıldı. Kollarının arasında ince kırılgan bir cam gibi hissettim. Gözümden tek bir damla düştü ama devamının gelmesine izin vermedim. Geri çekildiğinde yüzüme hiç bakmadı. Polis kapısını açarak beni arabaya yönlendirdi.

Sanki çift kişilikli gibiydi. Bazen dünyanın en naif insanı

olurken bazense çok acımasız oluyordu. Onunla artık eskisi gibi olamayacak olmam üzücüydü. Araba ilerlerken kendimi kaybolmuş hissediyordum. Gittiğim hiçbir yer eski renklerini göstermeyecek gibiydi. Ağlamam kesilmişti fakat bıçak hareket etmeye devam ediyordu. Sanki vücudumdan kanlar dökülüyor ve ben daha da hissizleşiyordum. Yolun ilerisinde altı katlı, gri bina gözüktüğünde çıkmaza geri döndüğümü anladım. Burada ne kadar kalacaktık? Artık içimizde bir katil olması korkutucu gelmiyordu. Zaten hayat, en yakınlarımı çoktan benden almıştı. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Ayağım toprağa değdiğinde bahçede göz teması kurmak istemeyen insanlarla karşılaştım. Ben de şu an yalnız kalmak istiyordum. Babamın yazdığı mektubu okuyarak biraz olsun yanımdaymış gibi hissedebilirdim. Demir kapıya yaklaştığımda Burak'ı gördüm. Şişmiş gözleriyle yanıma geldi.

" Alya, konuşmak ister misin?" dedi. Sesi kısık ve yorgundu. Onunla konuşmanın iyi geleceğini bilsem de şu an istemiyordum.

"Daha sonra konuşsak, şu an yalnız kalmak istiyorum." dedim.

" Akşam yanına uğrarım." diyerek yürümeye devam etti. Kafa sallamakla yetinerek etimin çekildiğini hissettiğim koridorda yürüdüm. Her zamankinden daha soğuk ve daha uzundu. Yerdeki kırmızı mermer bana kanı hatırlatırken gözlerimi oradan ayırdım. Bir an önce ranzama uzanıp mektubumu okumak istiyordum.

Kızlar koğuşunun kapısına geldiğimde Damla koşarak bana sarıldı. Bir an sendelesem de toparlandım. Sertçe yutkunarak göz yaşlarımın içime akmasına izin verdim.

" Başın sağ olsun, konuşmak istediğinde buradayım. " diyerek geri çekildi. Göz teması kurmaktan çekinip hafifçe kafa salladım. Konuşursam ağlardım. Ranzanın üst katına çıkarken Pelin'in burada olmamasına sevindim. O varken mektubu okumak rahatsız hissettirirdi. Cebimdeki kırışmış zarfı elime aldım ve yavaşça açtım. İçinden bir kağıt ve bir fotoğraf çıkmıştı. Babam ve benim eskiden çekilmiş bir fotoğrafımız. Ağaç evimi yaptığımız gün, annem çekmişti bu fotoğrafı. En mutlu anlarımdan biriydi. Şimdi ikisinin de olmadığı düşüncesi ağlamama sebep olurken fotoğrafı kenara koydum. Katlı olan kağıdı açtım ve boğazımı temizledim.

" Güzel kızım, bu mektubu aldıysan şu an yanında değilim. Uzaklarda, huzurun eşiğindeyim. Sana bugüne kadar anlatamadığım tek bir şey var. Beni affetmezsin diye bu cesareti bir türlü gösteremedim. Umarım okuduktan sonra beni anlarsın.

Annenin cinayet dosyasının çözülmediğini düşünüyorsun. O zamanki yaşında bunları kaldıramayacağın için gizlemek zorunda kaldım. Psikoloğunla görüştüğümde senin için bunların fazla olduğunu söyledi. Şimdi her şeyi en baştan anlatıyorum sana.

O acı gün, anneni bahçede senden önce buldum. Gece yarısı, içimdeki huzursuzlukla uyandım. Annen yanımda değildi. Bahçeden gelen sesleri fark edip aşağıya indim. Melek, garajın içinde bir sandalyede bağlıydı. Ağzında bir ip ve yanında silahla duran bir adam vardı. Bu adam en yakın dostlarımdan biri olan Cengiz Aras'tı. "

Son cümleyi okumamla ağzım kendiliğinden açılmış, gözlerimdeki yaşlar artmıştı. Cengiz abi Bora'nın babasıydı! Annemin katili o muydu gerçekten?

" O an gözüm döndü ve annene doğru koşmaya başladım. Mantıklı düşünebilseydim temkinli hareket ederdim fakat o an sevdiğim kadının başında o silahı görmek mantığımın saf dışı bırakılmasına yetmişti. Cengiz beni gördüğünde hiç tereddüt etmeden silahı patlattı. Soğukkanlılığı karşısında buza dönmüş bedenim yere yığılırken hayatımın en acı gecesini yaşadım. Orada olan sesleri duymuş olan güvenlikçiler yanımıza geldiğinde Cengiz kaçamadı. O anki öfkemle ona saldırdım. Güvenlikçiler ikimizi ayırarak onu yakaladılar. Daha olayın şokunu atlatamazken bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Daha çok küçüktün Alya, bunu sana yapamazdım.

Cengiz' in sorgusundan sonra ona birkaç tahlil yapıldı. Vücudunda MAO-A geni bulundu. Bu gen yani nam-ı değer seri katil geni daha önce yaptığı cinayetleri de bulmamızı sağladı. Genin çocuklarına da geçebildiğini de öğrendik ve Bora ile Derya'ya da bu testi uyguladık. Derya'nın testi negatif çıktı fakat maalesef ki Bora'da da bu gen olduğu tespit edildi."

Hayır...Bora katil mi demek oluyordu bu? Bu kadarı çok fazlaydı. Bu mümkün olabilir miydi?

" Gen herkeste yoğun şekilde etki göstermiyor. Yani bu gene sahip olan her kişi katil olacak diye bir şey yok tabii. Fakat Cengiz çok farklıydı. Şiddet girişimlerinin bu yönde olduğu hiç aklımıza gelmemişti. Babasını yurt dışındaki üst düzey korumalı bir hapishaneye götürürken Bora'yı da bir eğitime yazdırdık. Geni aktifleştirmek yerine bunu iyiye de kullanabilirdi. Eğer polis olursa iç güdüleri sayesinde bile çoğu soruşturmayı çözebileceğini öğrendik. Bu yüzden Bora gitmişti. Seni en yakın arkadaşından ayırmak istemezdim kızım. Bunları sana anlatsaydım Bora'nın tedavi süreci şu anki kadar etkili olmazdı. Umarım beni affedebilirsin. Şu an yanında olmasam da seni her zaman seveceğimi hiç unutma bir tanem. Sevgilerle, baban."

Mektubun sonunu okumam kalbimi daha da yaralamıştı. Cengiz abinin annemin katili olması, Bora' da olan gen, bugüne kadar benden saklanan şeyler... Zarfı yastığımın altına koyarak uzandım. Ağlıyordum. Düşünemiyor, sadece ağlıyordum. Yaşadıklarımın yorgunluğu bedenimi ağırlaştırırken göz yaşlarımla uykuya daldım.

12.BÖLÜM: S IRLAR AÇIĞA ÇIKIYOR

BURAK' IN AĞZINDAN:

Öyle bir tablo hayal edin ki; her tonu bambaşka, her ayrıntısı daha cezbedici, her çizgisi daha kusursuz. Sonsuz huzurun aynasını andıran masumluğu, "Koğuşun anahtarını iyi ki çalmışım." dedirtiyordu. Babasının ölümünden sonra yıkılmıştı. Konuşmak istemeyip koğuşa gittiğinde Mustafa komiserden gizlice odanın anahtarını çalmıştım. Pişman değildim. İyi olup olmadığına bakıp anahtarı geri koyacaktım.

Eğer üzülmeyecekse, bir daha ağlamayacaksa hep uyumasını isterdim. Karşısında oturup ömür boyu onu izleyebilir, dış etkenlerden koruyabilirdim. Hayatımın küçük bir döneminde de olsa sarhoş halleriyle bile beni anlayan, güldüren biriydi o. Keşke o günleri hatırlayabilseydi. Daha iyilerini yaşatmaya yeminliyken gitgide yıkılışını izliyordum. Bir şey yapamamam beni ondan daha çok üzüyordu.

Yirmi dakikadır onu izliyordum ve saat gece yarısını geçmişti. Pelin huzursuzca yerinde kıpırdanmaya başlayınca yakalanmamak için koğuştan çıkmaya karar verdim. Alya' ya son kez bakarak kapıya doğru ilerledim. Kilitledikten sonra anahtarı yerine koymalıydım. Kilit sesi koridorda tok bir ses bırakırken birinin ayak seslerini duydum. Bu saatte yetkili biri dışında kimse koridora çıkamazdı. Kadınlar koğuşunun hemen yanında olan temizlik odasına saklanıp kapıyı hafifçe aralık bıraktım. Gelen kişi uzun boylu bir erkekti. Bora'ydı bu! Hemen yan tarafımda durmuş elindeki anahtarla kapıyı açıyordu. Bu saatte ne yapıyordu böyle! Hiçbir şeye çarpmamaya özen gösterip sessizce Bora'nın çıkmasını bekledim. O gittikten sonra yatağıma geri dönebilirdim.

Çok geçmeden Bora yanında Alya'yla beraber odadan çıktı. Alya sanki hala uyuyor gibiydi. Uyurgezerlik yaşadığını biliyordum ama bu görüntü de neyin nesiydi böyle! Alya da kapılar kilitli olduğu halde dışarı nasıl çıktığını bilmiyordu. Demek ki Bora bir şeyler karıştırıyordu! Onu öylece yalnız bırakamazdım. Biraz ilerlediklerinde parmak uçlarımda onları takip ettim. Alya'yı bahçeye götürüyordu. Kapıdan çıktığım sırada dört tane polisin sandalyelere oturulmuş halde birbirine bağlı olduklarını gördüm. Bu da neydi böyle! Bu çocuk aklını kaçırmış olmalıydı! İkisi beraber polislerin olduğu yere ilerlediklerinde bir ağacın arkasına sakladım. Onların birkaç fotoğrafını çekmeliydim

ki bunu Alya'ya anlattığımda bana inansın. Çok karanlık olduğundan fotoğraftaki kişiler tam seçilemiyordu.

Bora eline aldığı bidondan polislerin üzerine bir şey dökerken ellerindeki siyahlığı fark ettim. Siyah eldivenler giymişti. Hatta aynılarını Alya'ya da giydirmişti! Katil o muydu yani? Alya'yı da kullanıyordu ayrıca! En başından beri aralarında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ama bu kadarı şeytanın aklına gelmezdi.

Alya'nın elindeki çakmağı görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahretsin! Bunu ona mı yaptırıyordu? Ne yapacağımı bilemeyerek dona kaldım. Alya elindeki çakmağı polislerin üzerine fırlattığında alev aldılar. Bağırmamak için ağzımı kapattım fakat paniklediğim için ayağım ağacın yanındaki çöp konteynırına çarpmıştı. Bora birden bu tarafa doğru döndü ve ilerlemeye başladı.

"Kim var orada!"

13.BÖLÜM:
KULLANILMAK
ALYA' NIN AĞZINDAN:

Gözlerime güneş ışığının değmesiyle vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Sanki üzerimden tır geçmiş, tüm kemiklerim kırılmış gibiydi. Gözlerimi ovuşturmak için kollarımı kaldırdığımda başıma bir ağrı saplandı. Bu sızı, kafeine ve bir ağrı kesiciye ihtiyacım olduğunun habercisiydi. Aklıma dün yaşadıklarım gelirken gözlerim doldu. Şimdi nasıl idare edecektim? Kendimi boş bir adaya düşmüş, yapayalnız kalmış hissediyordum.

Gün boyu yatakta kalma isteğimi tek durduran şey midemin gurultusuydu. Bir şeyler atıştırıp tekrar koğuşa dönecek, günümü burada geçirecektim. Halsizce yemekhaneye doğru yol alırken aklıma Burak geldi. Akşam yanıma gelecekti. Geldiyse bile belli ki beni uyandırmamıştı. Onunla konuşmalıydım. Kötü bir haldeydim fakat bana şu an en iyi gelebilecek şey oydu.

Yemekhane bugün, her zamankinde daha sıcak, daha bunaltıcıydı. Burnuma ağır, yağlı yemek kokuları geldiğinde kahvaltıyı çoktan kaçırdığımı anladım. Öğlen olmuştu. Birkaç kişi gözlerini kaçırdığında derin bir nefes aldım. İşte en istemediğim şey buydu. Bu ifadeler toparlanmamı daha da güçleştirecekti. Bu yüzden günümü koğuşta geçirmek aldığım en doğru karar olabilirdi.

Yemeğimi bitirmeme az kalmışken gözlerim karşı masada Meriç'le şakalaşan Damla'ya takıldı. Deniz'i kaybettikten sonra yüzü ilk defa gülüyordu. İkisine baktığımda hafifçe tebessüm ettim. Meriç şimdiye kadar hiçbir olaya karışmamış, kendi halinde bir çocuktu. Dışarıdan konuşkan biri gibi durmamasına rağmen Damla'yla sohbetleri gözle görülmeye değerdi.

Koğuşa dönmeden önce bahçeye çıkıp biraz hava almaya karar verdim. Bu bina beni günden güne daha da bunaltıyordu. İçerisi rutubet gibi kokuyor, aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyordu. Bahçe kapısına yaklaştığımda kapının önünde duran iki polis gözüme çarptı. İki kapıyı birbirine bağlayan büyük bir tahta parçası koyuyorlar, bir yandan da kendi aralarında konuşuyorlardı. Beni fark ettiklerinde bir anlığına işlerini bırakıp bana doğru döndüler.

" Bugün dışarı çıkmak yasak. Sabahki anonsu duymadınız mı?" dedi diğerinden daha uzun boylu olan polis.

" Hayır. Neden çıkamıyoruz?" dediğimde ikisi birbirine baktı. Sanki söyleyecekleri şeyde kararsız gibiydiler.

" Dünkü cinayetlerden sonra bahçede arama yapılıyor. Şimdi geri dönseniz iyi olacak." dediler ikisi bir ağızdan. Cinayetler mi? Hem de bir de değil birkaç tane. Artık bu tür olaylara şaşırmıyordum. Başka soru sormadan arkamı dönüp yavaşça koğuşa doğru ilerledim. Bugün neredeyse herkesi görmüştüm. Kimler ölmüş olabilirdi ki? Düşünmek istemiyordum açıkçası. Aklım bir yandan da babamın yazdığı mektuptaydı. İlerlediğim uzun koridorlarda sanki mektuptan birer cümle yazıyormuşçasına hafızamı yeniledim. Cengiz abin hastalığı, Bora'nın testinin pozitif çıkması, eğitim almak için

buradan gönderilmesi... Eğitim alıp hastalığının ilerlememesi iyi bir şey olmasına rağmen bana, babamın hayatını mahvettiğini söylemişti. Ona ne gibi bir zararı olmuş olabilir ki? Hayalindeki mesleği yapmamasına rağmen şu anda da başarılı görünüyordu. Onun dışında da bildiğim herhangi bir sorunu yoktu.

"Alya! Üç oldu sesleniyorum, duymuyor musun?" diyerek yanıma gelen Burak, nefes nefeseydi. Saçları dağılmış, gözlerinin altı şişmişti. Sanki dün gece hiç uyumamış gibi bir hali vardı.

" Biraz dalgınım, kusura bakma." dedim.

" Dün geldiğimde çok huzurlu uyuyordun, uyandırmak istemedim. Bugün biraz konuşabilir miyiz? Anlatmam gereken önemli şeyler var." dediğinde sesi ciddileşti. Yeni olayları kaldırabilir miydim bilmiyordum. Ama anlaşılan burada kaldığımız müddetçe hayatımız hep böyle olacaktı.

" Olur, konuşalım. Koğuşa gidiyorum, istersen gel." dedim. Yüzündeki tebessümle benimle beraber yürümeye başladı. Tedirgin gözüküyordu. Kapıdan içeriye girdiğimizde ilk gördüğüm kişi Pelin'di. Kaşlarını çatmış doğrudan bize bakıyordu. Onunda görebileceği şekilde gözlerimi devirerek ranzama oturdum. Burak' da yanıma oturarak konuşmaya başladı.

" Nasılsın?" derken sesi utangaçtı. Gözlerini kaçırıyor, elleriyle oynuyordu.

" İyi olmaya çalışıyorum. Neden bu kadar gerginsin?" dedim.

" Anlatacağım şeye inanmamandan korkuyorum. Elimde kanıtım da var ama pek belli olmuyor." derken cebinden küçük bir fotoğraf makinesi çıkarttı.

" Anlat hadi, sana güveniyorum." dedim ve elimle desteklercesine omzuna hafifçe vurdum.

" Alya, bak. Bora'yla aranızda eskiden bir şeyler olduğu belli. Yani bunu görüyorum. Dün gece seni görmek için koğuşa geldim. Bir süre uyanmanı bekledim fakat uyanmayınca da rahatsız etmek istemedim. Kapıdan çıktığımda bir ayak sesi duydum. Gece gece burada ne yaptığımı sormamaları için temizlik odasına saklandım ve bekledim. Gelen kişi Bora'ydı. " dediğinde derin bir nefes aldı. Kaşlarımı çatarak dinlemeye devam ettim.

" Koğuştan seninle beraber çıktı." dediğinde ağzım açıldı.

" Bu ben olamam Burak. Uyuyordum." dedim.

" Evet, uyuyordun. Olay tam da bu. Uyurgezerliğini kullanıyor, Alya. Bu yüzden olanları hatırlamıyorsun." dedi. Kafa salladım ve devam etmesini istedim.

" Sonra seni bahçeye çıkarttı. Ellerinizde o bahsettiğin siyah eldivenlerden vardı." dedi.

" Ne! Ne ima ediyorsun Burak? Bu olanları biz mi yapıyoruz yani, sen ne dediğini bilmiyorsun." dedim bir hışımla.

" Biliyorum, Alya. Dinle sadece. Bahçede dört tane polis birbirlerine bağlıydılar. Üzerlerine sanırım benzin döktü. Ve... Ve onu sana yaktırdı." dediğinde göz temasından çekindi. Dün işlenen cinayetlerden bahsediyordu sanırım. Onları ben mi öldürmüştüm? Bilincim yerinde olmasa bile bu benim cinayet işlediğimi değiştirmezdi. Makineyi bana uzatırken elleri titriyordu.

" Telefonlarımızı topladıkları için buradan çektim. Çok fazla net değil ama bu sizsiniz." dedi. Fotoğrafı dikkatlice inceledim. Gerçekten bu bizdik. Bora'yı nerde görsem tanırdım ve kızın üzerindeki kıyafetler dün akşam giydiklerimin aynısıydı. Ve gerçekten de ellerimizde eldivenler vardı. Bu mümkün olabilir miydi? Rahatsızlığını yendiğini düşünmüştüm ama o... O beni kullanıyor olabilir miydi?

" Bu nasıl mümkün olabilir, aklım almıyor." dedim nefesimi vererek. Makineyi ona uzatırken tüylerim ürperdi.

" Alya, durum sandığımızdan çok daha ciddi. Çünkü eğer bu cinayetleri yapan kişi Bora'ysa, seni kullanarak yapıyor. Elinde illaki kanıt vardır. Yani... Yani suç senin üzerine kalabilir." dediğinde gözlerime bakmıyordu. Uzun süredir tanımıyordum ama ona Bora' dan daha fazla güveniyordum.

" Burak, gerçekten ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum.

Eskiden tanıdığım kişi o değil sanki." dedim.

" Ona bunları anlatmayacaksın değil mi? " dedi soran gözlerle.

" Hayır, tabii ki. Eğer anlattıkların doğruysa beni ele verecektir." dedim. O kadar cinayetin üzerime yıkılmasına izin veremezdim. Şu an Burak'a güvenmekten başka çarem yoktu. Ona biraz yaklaşarak sessizce konuştum ve Pelin' e bakmasını sağladım.

" Geçen gün, Pelin ve Bora'yı gece yarısı bir odada gördüm. Yani bir ilişkileri olabilir. Şu an tek seçeneğimiz Pelin' den yardım almak gibi gözüküyor." diyerek imalı gözlerle baktım. Yardım etmek istemezse de kendi yöntemlerimle bunu yapacaktım. Korkağın teki olması işimizi kolaylaştırabilirdi.

" Güzel fikir aslında. Bora'yla ilgili bilgi getirebilir bize." dedikten sonra ellerimi tuttu.

" Alya, bunun senin üzerine kalmasını istemiyorum. Bana inanmayabilirsin ama gerçekten anlattıklarım doğru." dedi.

" İnanıyorum. Onu ben bile tanıyamıyorum artık. Şimdi sen git. Ben de Pelin Hanım ile bir konuşayım." diyerek göz kırptım. Benden uzaklaşıp ranzadan indi.

Pelin, yalnız başına yatağında oturmuş elindeki deftere bir şeyler karalıyordu. Ona baktığımı fark edince defteri çantasına koyup ayağa kalktı. Sanırım banyoya gidiyordu. İşte şimdi konuşmanın tam sırasıydı!

Ses çıkartmadan ranzamdan aşağıya indim. Banyoya doğru emin adımla ilerlerken söyleyeceklerimi toparladım. Kapıda beni görünce bir anlığına panikledi.

" Alya? " dedi soran gözlerle. Ürkek adımları geriye doğru birkaç adım atmasını sağladı.

" Seninle konuşmamız gerek." dedim. Sesim sertti ve ciddiyetimi koruyordum.

"Beni korkutuyorsun!"

14.BÖLÜM:
TEHDİT

" Beni korkutuyorsun!" dediğinde gözlerindeki dehşeti görmek keyiflenmemi sağlamıştı. Korkması şu an tam ihtiyacım olan şeydi. Bana yardım etmesi gerekiyordu.

"Korkmalısın. Çünkü eğer bana yardım etmezsen Bora'yla olan o küçük sırrınız gün yüzüne çıkar." dediğimde kaşlarını çattı. Şaşırmıştı.

" Sen... Sen bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu.

" Sizi gördüm, elimde fotoğraflarınız var. " dedim. Daha da panikleyerek banyonun mavi fayanslarına çarptı. Umarım kanıtı göstermemi istemezdi. Çünkü elimde fotoğraf yoktu. Sadece gözünü korkutmak istemiştim. Dar banyoda volta atmaya başlaması uydurduğum yalana inandığını doğrulamıştı. Eli saçlarında dolaşırken birden bana döndü.

" Ne istiyorsun?" dedi. Bu halini görmek beni daha da keyiflendiriyordu açıkçası. İlk günden beri ona olan öfkem dinmiyordu.

" İlk olarak bana Bora'nın odasının anahtarını getireceksin." dedim ona daha da yaklaşarak.

" Bunu bana asla vermez, Alya. Aramızdaki ilişki sandığın gibi duygusal bir ilişki değil." dedi. Sesi kısık çıkmıştı ve üzgün olduğu yüzünden belliydi. Göz teması kurmak istemeyerek banyo duvarında asılı olan üç aynadan ortadakine doğru ilerledi.

" Aranızda ne olduğuyla ilgilenmiyorum. Bu akşam o anahtarı istiyorum Pelin. Koğuşun kilitlenmesine bir saat kala bodruma gel. Orada olacağım." dedim. Ağzını açmaya yeltenmişti ki cevap vermesine izin vermeyerek banyodan ayrıldım. Arkamdan seslenip bir şeyler diyordu. Sesinin duyulmaması için banyo kapısını kapattım ve ranzama döndüm.

İstediğim etkiyi bırakabilmem günlerdir ilk defa gülümsememi sağlamıştı. Bora'nın odasına gizlice girmek çok iyi bir fikir olmasa da bir tek oradan kanıt bulabilirdik. Herhangi bir dosya veya cinayet aleti işimizi görebilirdi. Buradan çıkmak istiyordum artık. Her gün başka masum insanın gözlerimizin önünde öldürülmesi kanımı donduruyordu. Ve bunu bilinçsiz olarak benim yaptığımın düşüncesi insanlığımı çürütür derecedendi.

En son ne zaman mutluydum? Sanırım hayallerimin

gerçekleşeceğine ve hayatımın tümüyle değişeceğine inandığım o gün. Gerçekten seçildiğimi düşünmüştüm. Üstesinden gelinen her iş başarı mıdır? Sanmıyorum. Yaptığım şey beni tatmin etmediği sürece başarmış gibi hissetmiyordum. Kazandığım hiçbir yarışma beni tatmin etmemişti. Sonuncusu hariç. Dünya çapında yazarlarla tanışmak ve kendimi geliştirme düşüncesi "İşte başardım!" dediğim andı benim için. Hepsi yalan mıydı?

Beni tek sakinleştiren ve kendimi olduğum gibi görebilmemi sağlayan şey yazmaktı. Sadece o zaman özgür ve hiç olmadığım kadar hafif hissediyordum. Şimdiyse hala işe yarıyor mu pek emin değildim. Yazdığım hiçbir şey babamın ölümünü ya da burada yaşananları unutturabilecek nitelikte olamazdı. En azından kendimle baş başa kalıp gerçek hayattan biraz uzaklaşmak için denemeliydim. Yastığımın altındaki gri renkli günlüğümü çıkarttım. Liseye başladığımdan beri günlük tutuyordum. Bu şekilde kendimi bulmuş, yeteneğimin farkına bu şekilde varmıştım. Şimdi hayatım kötüye gidiyor diye kendimden mi vazgeçecektim? Asla.

Her biri ayrı duyguyla yazılı olan sayfaları geçerken istemsizce tebessüm ettim. Tüm hayatım, tüm benliğim bu sayfalarda gizliydi. Parmaklarım temiz sayfalara değdiğinde bir anlığına durdum. Ne hakkında yazmalıydım? Kafam bu kadar doluyken odaklanmak istediğim şey sadece kendimdim.

" Kaybolmuş hissediyorum. Işıkların altında tek yön kendimden emin bir şekilde ilerlerken birden ışıklarım tek tek sönmeye başladı. İlk ışık söndüğü an hapishanede Bora'yı gördüğüm andı. Sanki tüm anılarımızı simgeleyen o sokak lambası kalbimle berber parçalandı ve söndü. Ama beni yolumdan edebilecek kadar büyük bir ışık değildi bu. Kalbim kırık olsa da ilerledim. Yolların ayrıldığı denize yakın ana caddeye geldiğimde orayı aydınlatan tek şey bir deniz feneriydi. Karanlık gök yüzünün ve onca ıssızlığın ortasında tek parlayan şey: babam. Birden deniz feneri denizin içine batarak kayboldu. Her yer kapkaranlık olurken içimi tanıdık olmayan bir his kaplamıştı. Korku. Şu ana kadar tüm dayanağım olan, tek güvencem gitmişti. Şimdiyse kendimi boşluğun ortasında kaybolmuş hissediyordum.

Tek tek yıldızlar parlamaya başladı. Gözümü alan bu yıldızlar üzerimde hissettiğim baskı ve endişemdi. Onlar giderek çoğalırken ay çıktı ortaya. Nasıl olsa yıldızların ışıltısı da ay çıkana kadar değil mi? Sanırım benim için ay Burak olmalıydı."

Son cümleyi de yazdığımda iyi hissediyordum. Gerçekten. Gerçeklerle yüzleşmek bazen iyi geliyordu. Kendime başka bir açıdan bakmak varlığımı hissettiriyordu. Kol saatime baktığımda artık bodruma inmem gerektiğini anladım. Gitmeden önce Burak'a da haber vermeliydim. Bu işte beraberdik sonuçta.

Günlüğümü eski yerine koyup ranzamdan indim. Koğuşta sadece Damla vardı. Uyuyordu ve huzurlu gözüküyordu. Umarım kısa sürede eski enerjisi geri gelir ve hayatına daha adapte bir şekilde devam edebilirdi. Ayakkabılarım koridorda tok sesler bırakırken gözlerimle etrafı süzdüm. Etrafta birkaç polis geziniyor, Burak ve Meriç kahve makinesinin yanında sohbet ediyorlardı. Daha önce ikisini yanyana görmemiştim. Bu görüntü kaşlarımı çatmama sebep olurken içimden "Nasıl olsa öğrenirim." diye geçirdim. Beni ilk fark eden Meriç oldu. Tuhaf bir şekilde gözlerini kaçırarak Burak'ın kulağına bir şeyler söyledi ve erkekler koğuşuna doğru ilerlemeye başladı.

" Selam." dedi Burak bana gülümseyerek.

" Selam. Hadi, benimle gel. " dedim kolundan çekiştirerek.

" Nereye gidiyoruz?" dediğinde benimle aynı hızda yürümeye başladı.

"Pelin'le konuştum. Bize Bora'nın odasının anahtarını getirecek. Tabii yakalanmazsa(!) Ayrıca siz Meriç'le arkadaş mı oldunuz?" dedim.

" Sayılır. Bir konuda yardımlaşıyoruz diyelim. "dediğinde bıyık altından güldü.

" Ne yardımlaşmasıymış bu?" diye sordum.

" Aramızda küçük hanım." diyerek burnumu hafifçe sıktı.

" Bak sen... Tamam öyle olsun.

Şimdi, sessiz olmamız lazım. Pelin'i burada bekleyeceğiz." dedim sesimin kısık çıkmasına özen göstererek.

Sessizliğin hakim olduğu on dakikanın sonunda iyice sıkılmıştım. Başaramadığını düşündüğüm sırada koridorda bir çift ayak sesi duyuldu. Sonunda! Neden bu kadar uzu sürmüştü böyle?

" Nerede kaldın?" dedim ciddi ses tonumla. Normalde sert konuşamazdım ama buna alışmaya başlamıştım sanırım.

" Kolay olmadı." diyerek elindeki anahtarlığı uzattı. Şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

" Aferin. Ama işimiz burada bitmedi. Başka bir şey gerekli olduğunda ben sana haber veririm. Aksi halde ne olur söylememe gerek yok herhalde. Bora odasında mı şu an?" dedim. Tehditkar konuşmam Burak'ı şaşırtmış olmalı ki kaşlarını kaldırmış sessizce izliyordu.

" Bora toplantı odasında. İşi ne kadar sürer bilmiyorum. İstediğin şeyi getirdim, benden daha ne istiyorsun?" dedi. Korkmuşa benziyordu. Ama bu korku sanki bana değil de Bora'yaydı.

" Korkma, akıllı olduğun sürece sırrın güvende. Şimdi gidebilirsin." dediğimde sağ elimi koridorun sonuna doğru uzattım. Pelin arkasını dönüp uzaklaştığında Burak kıkırdıyordu.

" Bu gördüğüm gerçekten sen miydin?" diye sorarken gülümsedi.

" Şşş! Sessiz ol, hadi buradan çıkalım. Ayrıca gülme, ciddi olmam gerekiyordu." derken bir yandan ben de gülüyor bir yandan da işaret parmağımı sallıyordum.

"Tamam,tamam. " diyerek elleriyle kendini savunmaya aldı ve yürümeye başladı. Bora'nın odasının nerede olduğunu biliyordum. Burak'ı oraya götürmem doğru olur muydu acaba? Birçok fotoğrafımız vardı. Ama önemli olan şu an bir delil bulmamızdı. O yüzden bunu yapmak zorundaydım.

Asansör en üst katta durduğunda biraz gerilmiştim. Daha önce hiç gizlice bir yere girmemiştim. Bu katta Bora'nın odasından başka bir oda olmaması içimi biraz rahatlatıyordu. Anahtarı bir kez çevirmemle kapı açıldı. Burak'a kapıda durmasını ve biri gelirse haber vermesini söyledim. Böylece içerideki fotoğrafları da görmemiş olurdu.

İçeri girdiğimde ilk önce etrafıma bakındım. Oyuncaklar, kitaplar, fotoğraflar... Hepsi hatırladığım yerlerindeydi. İlk önce kitaplığındaki dosyalara göz gezdirdim. Hepsi polisiye dosyalarıydı. Kendime veya Bora'ya dair bir şey görememiştim. Daha sonra çalışma masasına ve koltuğunun yanındaki küçük komodine baktım. Bir saniye! Bu... Bu babamın dosyasıydı! Başımdan kaynar sular dökülürken dosyayı incelemeye başladım. Sayfaları çevirmemle kapı bir hışımla açıldı. Bir anlığına kalbimin durduğunu sandım.

"Bora geliyor!"

15.BÖLÜM:
KASA

"Bora geliyor!" diyerek içeri bir hışımla giren Burak ödümü kopartmıştı. Elimdeki dosyayı apar topar yerine koyarak ayağa kalktım. Etrafa göz gezdirip bizi göremeyeceğim bir yer aradım. Burak' ın da gelmesini işaret ederek koltuğun arkasına atladım. Burası çok dardı. Üstten bakmadığı sürece bizi görmesi çok zordu.

Kapının açılma sesiyle refleks olarak elimle ağzımı kapattım. Yana dönüp Burak'a baktığımda kalp atışlarım hızlandı. Nefesini hissedebileceğim kadar yakındı bana. Bir şey söylemek için hareketlendiğinde diğer elimle ağzını kapattım. Küçük bir gürültü bile her şeyi mahvedebilirdi. Buna izin veremezdim. Burak gözleriyle arkamda bir şeyi göstermeye çalışıyor gibiydi. Elimi yavaşça ondan çekerek gösterdiği tarafa döndüm. Bir kasaydı bu! Sakladığı şeyler burada olabilirdi. Kasada anahtar yerine rakamlardan oluşan bir şifre bölümü olması işimizi zorlaştıracak gibi duruyordu. Bunu bulmamız imkansızdı resmen! Burak'a dönüp umutsuzca kafa salladım ve Bora'nın odadan çıkmasını bekledim.

Açılan gardırop sesiyle üzerini değiştirdiğini anladım.

Çok geçmeden odanın kapısı kapandı ve oda sessizliğe büründü. Elimi ağzımdan çekip derin bir nefes verdim. Koltuğun arkasından çıktığımızda Burak'a baktım.

" Orada işimize yarayacak bir şeyler olmalı." dedi gözleriyle kasanın olduğu tarafı göstererek.

" Evet ama şifreyi bulmamız imkansız gibi bir şey. Yakalanmadan buradan çıkalım, daha sonra bir çaresine bakarız." dediğimde kafa sallamakla yetindi ve kapıya doğru ilerledi. İlk önce etrafı kontrol edip gelmemi işaret etti.

Burak'ın görüntüsü gitgide kararıyor, midemin bulantısını adeta iliklerimde hissediyordum. Ne oluyordu bana böyle? Birden göz kapaklarım ağırlaşırken duyduğum son ses Burak'ın kısık ve endişeli sesiydi.

"Alya!"

…

Gözlerimin açılmasıyla başımdaki dayanılmaz ağrıyı hissettim. Ah! Ne oluyordu bana böyle? Görünüşümü netleştirmeye çalışırken en son ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bora'nın odasındaki kasa birden gözümün önünde belirdi ve yattığım yerde doğrulmamı sağladı. En son oradaydık! Bayılmış mıydım yine? Etrafıma bakındığımda revirde olduğumu fark ettim. Duvardaki mermerlerin parlaklığı gözümü acıtırken kapının açılma sesiyle gelen kişiye döndüm.

"Uyanmışsın, beni çok korkuttun." dedi Burak. Komodinin yanındaki demir sandalyeyi çekti ve yatağın yanına oturdu. Elini tereddütle elimin üzerine koyduğunda tebessüm ediyordu.

" Ne oldu bana?" dediğimde başıma tekrar bir ağrı saplandı. Ah! Bu dayanılmaz olmaya başlıyordu artık. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

" Bora'nın odasından çıkarken birden bayıldın. İlk başta panikledim fakat sonra sakin kalmaya çalışıp seni revire taşıdım. Neyse ki birisi görmedi." derken kısık sesle konuşmaya özen gösteriyordu.

"O kasada bir kanıt olmalı Burak. O şifreyi bulmamız gerek." dedim.

" Evet ama bulmamız imkansız gibi bir şey. Altı haneli bir şifreden bahsediyoruz. Çok fazla ihtimal var." diyerek kafa salladı.

"Bir saniye! Aklıma bir fikir geldi." diyerek doğrulmaya çalıştım fakat başım döndüğünden tekrar uzanmak zorunda kaldım.

"Dinlenmelisin Alya. Baygınlıkların giderek artmaya başladı buna da bir çözüm bulmamız gerek." dedi ve arkamdaki yastığı düzeltti.

"Şimdi önceliğimiz bu değil. Senin küçük bir fotoğraf makinen vardı. O video da çekebiliyor mu?" diye sordum.

"Evet. Aklında ne var?" dedi. Kaşlarını çatmış, meraklı gözlerle bakıyordu.

" Öncelikle o makineyi koltuğun arkasına, kasa görüş alanında olacak şekilde yerleştirmemiz gerek. Daha sonra Bora'nın kasadan bir şey almasını sağlayacağız ki şifre videoda çıksın."dedim. Burak cevap vermeye hazırlanıyordu ki içeriye birisi girdi. Üzerindeki beyaz önlük ve steteskoptan anladığım kadarıyla bu doktor olmalıydı. Ama hapishanede doktor yoktu ki, sadece hemşire vardı.

"Alya Hanım, ciddi bir şeyiniz yok. Şimdi size ağrı kesici bir serum bağlayacağım. Kısa sürede biter yalnız biraz uykunuzu getirebilir. " dedi ve serumu bağlamaya başladı. Uzun boylu, kalıplı bir adamdı.

"Pardon, siz burada yeni misiniz? Daha önce hiç karşılaşmamıştık." diye sorduğumda kaşlarım istemsizce kalkmıştı.

" Evet, buraya dün geldim. İsmim Onur. "diyerek gülümsedi.

" Memnun oldum." dedim. Burak da soran gözlerle bana bakıyordu. Sanırım doktordan pek hoşlanmamıştı. Aslında gayet kibar birine benziyordu. Serumu bağladığında tekrar geçmiş olsun dileyerek odadan ayrıldı.

"Alya evet, bu güzel bir fikir ama çok riskli. Eğer yakalanırsak bunu açıklamamız mümkün değil. Ayrıca video süresi bir saat. Yerleştirdikten sonra bir saat içinde Bora'nın kasayı açması gerek. Bunu yapmamız çok zor." dedi. Sesi endişeliydi.

" Burak başka çaremiz yok. Bu olayı çözmemiz gerek ve odaya tekrar girmeliyim. Babamın dosyası oradaydı. Olanları öğrenmemin tek yolu bu." dedim.

Bir saniye duraksadı ve derin bir nefes verdi.

" Tamam, istediğin gibi olsun. Ama bir şartım var. Hastaneye gitmelisin, çok sık bayılıyorsun Alya." dedi.

"Ciddi bir şey olmadığı sürece hastaneye götüreceklerini sanmıyorum." diye cevap verdim.

" Bu gayet ciddi bir şey, Erdem Komiser ile konuşmalısın." dediğinde ısrarcıydı. Olayı büyütmesini istemiyordum ama teklifimi de kabul etmesi gerekiyordu. Bunu tek başıma halledemezdim.

" Hayır, onunla konuşmayacağım fakat hastaneye gitmenin bir yolunu bulurum. Sen... Bu işte benimle misin?" diyerek elimi sıkması için uzattım. Gülümsedi.

" Her zaman." dedi ve elimi sıktı. Hastaneye gitmemin tek yolu yaralanmamdı. Kendimi yaralamalıydım.

" Burak, ben hastaneye gittiğimde Pelin'le konuş. Sen kamerayı yerleştirirken o da Bora'nın kasayı açmasını sağlasın. Mesela kasanın içindekilerini öğrendiğiyle falan tehdit etsin. Bir şekilde bunu yapmalısın, sana güveniyorum. Babamın dosyasını almayı da unutma. Şimdi, git doktoru çağır. Aklımda bir fikir var." dedim.

" Tamam. Güvenini boşa çıkartmayacağım." diyerek sandalyeden kalktı. Kapıyı kapattığında komodinin üzerindeki bardağı alıp duvara vurdum. Yere atsam çok ses çıkacaktı.

"Bunu yapmalısın Alya, hadi." dedim kendime. Derin bir nefes aldım ve kırık olan bardakla kolumu kestim. Ah! Canım yanmıştı. Hastaneye gitmem için büyük bir kesik olmalıydı. Yere kan damlarken kolum yanmaya başladı. Sertçe yutkundum. Yapmam gerekeni yapmıştım.

Kısa süre sonra içeriyle Burak ve Dr.Onur girdi. İkisinin de gözü fal taşı gibi açılırken Burak' kafa sallıyordu. Bunu beklemediği aşikardı.

"Kazayla oldu, çok kanıyor." dediğimde Dr.Onur kapıdan bir hışımla çıktı.

" Alya, başka bir şekilde ikna edebilirdik. Ne yaptın sen?" diyen Burak kızmış gözüküyordu.

" Yapmam gerekiyordu. Sen dediklerimi unutma. Bol şans." diyerek gülümsedim. Burak derin bir nefes verip kafa salladı. "Olan oldu."der gibi bakıyordu.

Çok geçmeden birkaç görevli içeriye girdi ve beni binanın dışına çıkarttılar. Ambulans gelmişti. Sedyeye gerek olmadığını söyleyip ambulansa bindim. Ah! Hadi ama! Siren sesine ne gerek vardı? Ayrıca başımın ağrısı hala geçmemişti ve bu ses daha da zonklamasına neden oluyordu.

Ambulansın içindeki görevli dikkatimi çekti. Dalgalı, açık kumral saçları ve yeşil gözleriyle büyüleyici güzellikteydi. Acil tıp teknisyeni değil de bir model olmalıydı. Güzelliğinin yanında güler yüzlü de gözüküyordu. Bana yardım eder miydi acaba? Şu an tek seçeneğim bu gözüküyordu. Yanında başka kimse yoktu. Bu da demek oluyor ki konuşmamın tam sırasıydı.

"Pardon! Sizden bir şey rica edebilir miyim?" dedim. Yanıma oturarak gülümsedi.

" Tabii, buyurun." dedi. Gamzeleri onu daha da ılımlı gösteriyordu.

" Bir aydır çok fazla baygınlık geçiriyorum. Sebebini öğrenmem için hastanede bir test yapabilir misiniz?" derken biraz çekinmiştim. Çünkü bana yardım etmezse o testi başka türlü yaptıramazdım. Büyük ihtimalle koluma dikiş atıp beni tekrar hapishaneye götüreceklerdi.

" Anladığım kadarıyla içinde bulunduğunuz durum biraz karmaşık. Olayın sizi psikolojik olarak nasıl etkilediğini bilemem fakat eğer isterseniz kan testi yapabiliriz. Bazı değerleriniz düşmüş olabilir. Bu tip olaylarda genellikle baygınlık belirtilerine rastlanır." dedi. Diksiyonu düzgündü ve sanırım göçmendi. Hafif bir aksanı vardı ve ses tonuna yakışıyordu.

" Evet, olabilir. Testin çıkması ne kadar sürer?" diye sordum.

" Kanı şu anda da alabiliriz. Kolunuza dikiş atılırken test sonuçlarınız hazırlanır. Fazla uzun sürmez." dedi ve ayağa kalktı. İlk yardım çantasının içinden küçük bir tüp ve şırınga çıkarttı.

" Teşekkürler." dedim kısaca. Kadın kanı alırken aklım hapishanedeydi. Burak umarım

şifreyi bulmayı başarırdı. Eğer küçük bir kanıt bulabilirsek, bütün bu olaylar son bulurdu. Ayrıca babamın dosyasının Bora'da ne işi vardı? Bu olayla da bir ilgisi varsa onu da Erdem komutana anlatmalıydım. Hapishanede olan cinayetler dışında on altı cinayet daha vardı ve hepsi birbiriyle ilişkiliydi. Bora nasıl bu kadar taş kalpli olabilirdi! Hastalığını anlayabilirdim belki ama ya çocuklar? Onlara nasıl kıyabilmişti? Aklım almıyordu.

Kan alma işlemi bittiğinde ambulans hastaneye çoktan varmıştı. Hastane küçük olmasına rağmen modern gözüküyordu. Giriş kapısı, kırmızı telefon kulübelerini andırıyordu. Planlamasını yapan mimar zevkli biri olmalıydı.

Ambulanstaki kadının da dediği gibi koluma dikiş atılacaktı. Sargı bezi, acıyı şu anlık hissettirmiyordu fakat uyuşturmadan dikecek olmaları beni ürkütmüştü.

"Kendinizi sıkmayın. Sadece dört dikiş yeterli olacaktır." diyen doktor hiç de içimi rahatlatmamıştı doğrusu. İğneyi koluma yaklaştırırken derin bir nefes aldım.

"Ah!" diye inlerken canım gerçekten acıyordu. Daha önce hiç dikiş attırmamıştım. Daha fazla rezil olmamak için dişlerimle dudaklarımı sıktım ve hissettiğim acıya dayanmaya çalıştım.

Son dikiş de atıldığında kapıda ambulanstaki kadını gördüm. Elinde ince bir dosyayla kapıya yaslanmış, doktorun işini bitirmesini bekliyordu. Doktor toparlandığında kadın yanıma geldi.

" Şanslıymışsın, hiç sıra yoktu. Test sonuçlarını aldım." dediğinde dosyayı doktora uzattı. Biraz korkmuştum açıkçası. Onca olaydan sonra bir hastalıkla başa çıkabilir miydim bilmiyordum. "Umarım sadece yorgun veya halsiz düştüğüm içindir."diye dua ettim.

"Alya Hanım, bayılma sebebiniz çok aşikar. Yüksek dozlu bir uyku ilacı kullanmışsınız. Uyurgezerlik problemi mi yaşıyorsunuz?" diyen doktora şaşkınlıkla bakıyordum. Uyku ilacı mı? Herhangi bir ilaç kullanmıyordum ki!

" Evet, uyurgezerlik yaşıyorum ama bir yanlışınız olmalı. Uyku ilacı kullanmıyorum." dedim.

" Testler yanılmış olamaz Hanımefendi. İlacı yüksek doz aldıysanız, uyurgezerliğinizi tetikliyor olabilir. Bundan sonra kullanmamanızı öneririm." diyerek dosyayı bana uzattı.

" Sizde kalabilir." dedi ve görevli kadınla beraber odadan ayrıldı. Uyurgezerliğimi tetikleyen şey bir ilaçsa... Hayır, yok artık! Bora bana ilaç veriyor olabilir miydi?

16.BÖLÜM:
ŞİFRE

BURAK'IN AĞZINDAN:

Alya'nın yaptığı şeyi aklım almıyordu. Resmen kendini yaralamıştı! Evet, hastaneye gitmesini ben istemiştim fakat bu şekilde olmamalıydı. Çok sık baygınlık yaşayamaya başlaması beni endişelendiriyordu. En son bayıldığında Bora'nın odasındaydık ve eğer Bora bizi görseydi hiç iyi olmazdı. Bu sefer şanslıydık sadece.

Alya bana güvendiğini söylemişti. O şifreyi bulmalıydım. Göz göre göre hapse girmesine izin veremezdim. Bora resmen onu kullanıyordu. Onu ifşa etmemizin zamanı gelmişti. Daha fazla can kaybı ortamı gerginleştirmekten başka bir şey yapmıyordu.

Alya'yı ambulansa bindirdiklerinde binaya geri döndüm. Pelin'i bulmalıydım. Bugün onu görmemiştim. Koğuşta olabileceğini düşünerek oraya doğru ilerlemeye karar verdim. Meriç'i kahve makinesinin yanında gördüğümde aklıma Efe geldi. Efe benden altı yaş küçük olan erkek kardeşimdi. Onu özlemiştim. Annemin ikinci eşi olan Selim Ağabey ona pek iyi davranmıyordu. Herhangi bir şiddet göstermiyordu fakat onu annemden kıskanıyordu. Bazen Efe'den daha küçük olduğunu düşünüyordum doğrusu!

"Burak, bekle! Burak!" diye gelen kadın sesine doğru döndüm. Bu Pelin'di. Ben onu ararken o beni bulmuştu.

" Alya'yı ambulansa bindiriyorlardı. O iyi mi?" derken soluk soluğaydı. Bana yetişebilmek için koşmuş olmalıydı. Ayrıca Alya'yı merak etmesine şaşırmıştım. Onu sevdiğini

sanmıyordum. Sadece elinde Bora'yla fotoğrafları olduğunu sandığı için onun dediklerini yapıyordu.

"Evet, küçük bir kaza. Ben de seni arıyordum. Senden bir şey isteyeceğim. "dediğimde kafasını sallayarak söylememi istedi. Kolundan hafifçe tutup koridorun kenarına gelmesini sağladım. Birinin yaptığımız şeyi duyması hiç hoş olmazdı.

"Sana küçük bir kamera vereceğim. Bora'nın odasındaki kasayı görecek şekilde yerleştirmeli ve kaydı başlatmalısın. " dediğimde kaşlarını çattı.

"Bir de bir saat içerisinde Bora'nın kasayı açması gerekiyor."

" İlkini yapabilirim ama kasayı açmasını nasıl sağlayacağım ki?" dedi kafasını sallayarak.

"O benim problemim değil Pelin. Alya hastaneden dönene kadar bu işi halletmemiz gerek."

" Off, tamam. Bir şeyler düşünürüm." deyip uzaklaştı. Pelin' in fotoğrafı dahi görmeden her istediğimizi yapması şaşırtıcıydı. Ya Bora'dan korkuyordu ya da ailesinin duymasından. Umarım kıza zorla bir şeyler yaptırmıyordur. Düşüncesi bile mide bulandırıcı. Pislik herif!

Alya'yı düşünmeden duramıyordum. Fiziksel olarak iyi olacağının farkındaydım fakat duyguları çok incinmişti. Destek olmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Babasını kaybetmesinin üzerinden çok az geçmesine rağmen çok güçlü duruyordu. Babam ve annem ben küçükken ayrılsalar da ikisini de seviyordum. Anlaşamamış olmaları dünyanın sonu değildi ve bunu hiçbir zaman dramatize etmemiştim. İkisinden birini kaybetme düşüncesi bile korkunç geliyorken ikisini de kaybetmek nasıl bir histir düşünemiyordum.

Koridorda Bora'yı görmemle birlikte düşüncelerimden sıyrıldım. Telaşlı gözüküyordu. Bir yandan telefonuna bakıyor bir yandan da asansöre doğru ilerliyordu. Umarım odasına gidiyordur diye düşündüm. Çünkü Alya için en azından bunu yapmak istiyordum. Kasanın içinde işimize yarayacak bir fotoğraf ya da dosya gibi bir şey olsa yeterdi. Geriye sadece Erdem Komiserle konuşmak kalacaktı.

Bora asansöre bindiğinde merdivenlere yönelip koşar adımlarla yukarıya çıktım. Çatı katına ulaştığımda nefes nefeseydim ama Bora ortalıkta yoktu. Kapısına baktığımda aralık olduğunu gördüm. Umarım kameranın kayıt süresi dolmadan kasayı açardı.

Ayak sesleri duymamla asansörün yanındaki odaya daldım. Rutubet kokan oda, depo olmalıydı. Ağzına kadar dolu olması işimi zorlaştırmıştı.

" Benimle dalga mı geçiyorsun Pelin? Hiçbir şey çalınmamış. Gördüğün kişiyi hatırlamıyor musun?" diyen Bora sinirliydi.

" Ha... Hayır. Özür dilerim, sadece temizlikçiler olmalı. Ayrıca Alya hastaneden gelmiş. Bana laf yetiştirmek yerine ona bir geçmiş olsun diyebilirsin." dedi Pelin. Tedirginliğini buradan sezebiliyordum. Alya gerçekten gelmiş miydi? Bora'yı oyalamak için de böyle demiş olabilir ama her ne ise bu kız işini biliyordu.

Aşağıya indiklerinden emin olduğumda depodan çıktım. Kokudan bayılmama az kalmıştı. İlk önce Bora'nın odasındaki kamerayı almalıydım. Çaldığım anahtarlar baya işime yaramıştı doğrusu. Hızlıca etrafı arayıp kamerayı buldum. Tanrım! Şarjı bitmiş. Şifreyi çekmiştir umarım. Çabucak odadan çıkıp kendimi asansöre attım. Daha önce hiç gizli kapaklı işler çevirmediğimden kalbim çok hızlı atıyordu.

Aşağıya indiğimde revirin kapısı açıktı. İçeride Alya, Pelin ve Bora konuşuyorlardı.

" Alya... İyi misin? "

" Evet. Bizi yalnız bırakır mısınız lütfen." dediğinde Bora bana kaşları çatık bir şekilde bakıyordu. Yanımdan geçerken omuz atmayı da ihmal etmedi tabii. Neredeyiz biz, lisede mi?

" Neler oldu hemen anlat?" diyen Alya meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Hastaneden gelen sensin farkında mısın? Nasılsın? Uyurgezerlik için doktorla konuşabildin mi?" derken bir yandan kamerayı revirde bulduğum bir kabloyla şarja takmakla meşguldüm.

" Evet, bir test yaptılar. Bora bana uyku ilacı veriyormuş."

"Ne! O herifi doğduğu güne pişman edeceğim!" dediğimde sinirden köpürüyordum. Kendini ne sanıyordu bu çocuk.

"Sakin ol. Zaten gerekli kanıtları bulduktan sonra bu testle beraber Erdem Komiser' e her şeyi anlatacağız. Şimdi sıra sende ?" diyerek soran gözlerle baktı.

"Pelin'den kamerayı yerleştirmesini istedim. Daha sonra kendim gidip aldım ama şarjı bitmiş. Umarım şifreyi çekebilmiştir." dediğim esnada kamerayı açmaya çalışıyordum.

" Bir şey de yolunda gitsin ya, bir şey!"

" Umutsuzluğa kapılma hemen. Açılıyor, bakarız şimdi." dedim ve Alya'nın yanına -hasta yatağına- oturdum.

Kamera açılırken ben de en az Alya kadar gergindim. Şifreyi bulamazsak bu iş daha da uzayacaktı ve can kayıpları artabilirdi. Bu düşünce tüylerimi ürpertti. Kamera açıldığında çekilen videoya girdim ve izlemeye başladık. Kayıttan on dakika sonra Bora içeriye girdi. Geldiği gibi kasaya yöneldi. Sinirli gözüküyordu. Şifreyi girmeye başlamıştı ki video durdu.

" Kahretsin! Beş dakika daha dayanamamış aptal alet!"

"Dur, dur. Geri alsana bir. Birkaç harf gözüküyordu." dediğinde Alya sakindi. Videoyu geri sarınca 1307 harfleri gözüküyordu ama şifre altı haneliydi.

"Şifreyi biliyorum.

17.BÖLÜM:
VEDA GÜNÜ

ALYA'NIN AĞZINDAN:

"Şifreyi biliyorum." dediğimde Burak şaşırmıştı. Heyecanla söyleyeceklerimi bekliyordu.1307. Yani 13 Temmuz. Bora'nın veda bile etmeden gittiği gün.

" Hadi, gidiyoruz." deyip yerimde doğruldum.

"Dinlenmek istersen ben gidip bakabilirim, kendini yorma."

"Hayır, hiç bu kadar iyi olmamıştım." cevabını vererek koridora çıktım. Burak da peşimden geliyordu. Mustafa Komiseri odasına girmeden durdurdum ve Bora Komiser'in onunla konuşmak istediğini söyledim. Bu onu biraz da olsa oyalamaya yeterdi.

Üst kata çıkarken gerginliğim gitgide artıyordu. Kasadan işimize yarayacak bir şey bulamamaktan korkuyordum. Her şeyi anlıyordum ama cinayetleri benim işlediğimi göstermeye çalışması... Gözümdeki saygınlığını da yok etmişti. Babamı o mu öldürttü bilmiyorum ama bununla alakalı da bir şey bulabilirdim belki. Hala söylerken garip hissettiriyordu. Babam. Sanki hala dışarıda ve buradan çıktığımda beni almaya gelecekti. Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Bu kadar olayı artık kaldıramıyordum. Daha fazlasının olmasına izin veremezdim. Başka bir canın daha yanmasına. Başka bir ailenin daha çocuğunu kaybetmesine...

Bora'nın odasının önüne geldiğimizde durdum. Sanki bir adım daha gidebilecek gücüm yoktu. Çocukluğum, ilk aşkım, en büyük yaramın yaptıklarıyla yüzleşmeye... Oysa eskiden ne kadar masumdu. Okulda yemeğinin bir kısmını sokak hayvanlarına verir, tatlıyı çok sevdiğimi bildiğinden her hafta sonu beni pastaneye götürür, her ihtiyacı olanın yardımına koşardı. Sadece tek bir gen yüzünden mi bu hale gelmişti?

Burak'ın omzuma dokunmasıyla irkildim. Ben düşüncelere dalmışken o çoktan kapının kilidini açmıştı. Kasa görüş açıma girdiğinde kalbim durdu sanki. Ellerim titriyordu.

" İstersen ben yapabilirim." diyen Burak'ı reddederek dışarıyı gözlemesini söyledim.

Şifreyi girdiğimde kasa hemen açıldı. Doğru tahmin. O günü seçmesi de tam bir ironiydi. Kasanın içinde bir sürü dosya vardı. Dosyalardan birini açtığımda ilk gördüğüm şey İbrahim'in kanlı bedeniydi. Yanında da ben duruyordum. Ellerimin titremesini kontrol edemez hale gelmiştim. Gözlerim kararırken nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Alya, acele et. Biri geliyor sanırım!"

Burak'ın sesiyle paniğe kapıldım. Diğer dosyaları da hiç açmadan hepsini kucakladım. Sehpanın üzerinde de bir eczane poşeti vardı. Bana verdiği ilaçların

olduğunu umarak onları da alıp odadan çıktım.

"Sana diyorum. Burada ne arıyorsun!" diyen Bora'yla göz göze geldiğimde nefesim kesildi.

"Alya?"

18.BÖLÜM:
BEN YANINDAYIM.

"Alya?"

Hiç düşünmeden koşmaya başladım. Bora ne olduğunu fark edene kadar onun yanından geçmiştim. Burak onu engellemeye çalışıyordu.

"Kaçma! Ne yaptığını sanıyorsun sen? Onlar benim dosyalarım mı? Alya!"

Bora asansöre binmeden kapıları kapatmayı başarmıştım. Erdem Komiser'in odasının olduğu katı -2- tuşladım. Tahminen Bora da merdivenlerden geliyordu. Bu düşünce kalbimin sıkışmasını sağladı. Çok korkuyordum. Beni yakalarsa tüm delilleri kaybedecektim. Bu kadar uğraşmışken buna izin veremezdim.

Asansör durduğunda ayak seslerini duyabiliyordum. Koridorun sonuna kadar son nefesimle koştum. Erdem Komiser sesleri duymuş olacak ki ben çalmadan kapıyı açtı.

" Ne oluyor burada?" dedi şaşkınca.

" Komiserim lütfen dediklerine inanmayın. Hepsi iftira!" diyen Bora nefes nefeseydi. Bağrışmaları duyan birkaç kişi de merdivenlerden bizi izliyordu.

" Komiserim, sizinle yalnız konuşmam gerek. Çok acil. Tüm bu olanları açıklayacağım. Lütfen." dedim yalvaran gözlerle.

"Tamam gir içeri. Bora sen de sakin ol, birazdan dosyalarını sana getireceğim." diyerek kapıyı kapattı.

Dosyaları masaya koyduğumda Komiser de bana su verdi. Teşekkür ederek konuşmaya başladım.

" Dosyalarda burada işlenen cinayetler var. Bora bana ilaç vererek uyurgezerliğimden faydalanmış. Suçu üzerime atmaya çalışıyor."

"Dalga mı geçiyorsun kızım? Bora asla yapmaz böyle bir şey, çok sadık bir polistir." dediğinde dudağım ısırdım ve sinirimi bastırmaya çalıştım. Cebimdeki hastane raporunu komisere uzattım.

"Bakın, bugün hastaneye gittiğimde yaptıkları test. Uyku ilacı aldığım yazıyor ve bu ilaçlar Bora nın odasındaydı. Ve lütfen dosyaları inceleyin, yalvarırım. Doğru söylüyorum."

"Tamam, tamam. Sakinleş. Ben bu konuyla ilgileneceğim. Bana Bora'yı çağırır mısın?" dediğinde yerimden kalktım.

Kapıdan çıktığımda, meraklı gözlerle karşılaştım. Bora ben söylemeden odaya daldı.

"İyi misin, neler oldu?" diyen Burak!ı dışarıya sürükledim. Hava almam gerekiyordu.

Koridordan geçerken buradan son kez geçiyor olmayı diledim. Sanki her adımı bir kilometreymiş gibi hissettiriyordu. Buraya ilk geldiğim günü hatırladım. Tam yanından geçtiğim kapıda gözlerimizi bağlamışlardı. O an ne kadar gerildiğimi düşündüm. Babamın ve buradaki diğer masum insanların yaşıyor olduklarını... Bora' yı ilk gördüğüm anda yanında duruğum banka ilerledim. Yaşadıklarım tek tek gözümün önünden geçti. Derin nefes almaya çalıştım.

"Sence ne olacak? Bitti mi ?" diye sordum Burak' a dönerek. O da hemen yanıma oturmuştu.

" Ben inanıyorum. Hiçbir şey olmayacak. " diyen Burak'ın sözü yarıda kalmıştı. İkimiz de aynı anda seslerin olduğu yöne doğru döndük. Birkaç saniye sonra kapıdan birkaç polis ve Bora çıktı. Elleri arkada ve muhtemelen kelepçeli, yanındaysa Erdem Komiser. Bu görüntüyü gördüğümde gözlerim doldu. Gülmeyi unuttuğumu far ettim. Göz yaşlarım bağımsızlığını ilan ederken Burak'a sarıldım. Bitmiş miydi gerçekten?

Uzun zamandır mutlu olabildiğim tek anda, Burak'ın sözleriyle gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

" Ben yanındayım."

"Bora soğukkanlılığını koruyarak "Sanırım intihar etmiş." deyip birkaç kişi çağırmaya gitti. Hayır, bu intihar olamazdı.

Sadece intihar süsü gösterilmiş bir cinayet olmalıydı. Evet, çakı İbrahim'in elinde olabilirdi ama hangi aptal katil ardından eldiven bırakırdı ki?

Madem intihar süsü gösterilmek isteniyor, arkasından neden iz bırakıyordu?"

"cogito ergo sum"
HAYAL ET
Para ile Satılmaz. Resimli Mecmua